

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχόλην παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμων ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 24 ΙΟΥΝΙΟΥ 1906

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
*Εσωτερικού λεπ. 20. *Εξωτερικού φρ. χρ. 0,20.
Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
τιμώνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
*Οδός Ερμούδου αρ. 33, παρὰ τὸ Βαρβακίον.

ΕΤΟΣ 28ον.—*Αριθ. 30

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια).

Κατὰ διαταγήν τοῦ Σουρκούφ, τὰ πληρώματα τῶν τριῶν καταδρομικῶν ἐκπλῆν ἐν αὐτοσχέδιον στρατόπεδον εἰς μίαν κοιλάδα πολὺ καλὰ προφυλαγμένη. Με δοράτια, με κεραίας καὶ με ἀρμενα παντὸς εἴδους ἐστήσαν σκηνάς, κάτω ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐτοποθέτησαν αἰώμας καὶ κρεββατάκια διὰ τὰς αἰχμαλώτους.

Προηγουμένως ὅμως ἐθέρισαν εὐρὺ διάστημα γῆς, ὅπου ἤναψαν πῦρ, χάριν προφυλάξεως ἐναντίον τῶν ὄψεων καὶ τῶν φαρμακερῶν ἐντόμων. Διέτρησαν τὸ πῦρ ὅλην τὴν νύκτα, εἰς τὰ πέριξ τῶν σκηνῶν, ἂν καὶ τὸ νησάκι ἐκεῖνο δὲν ἦτο τόσοσὺν μεγάλο ὥστε νὰ κατοικῆται ἀπὸ θηρία. Ἐν ἀπόσπασμα ἀπὸ πενήντα ἀνδρας ἐφόλαξεν ἄγρυνον, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, εἰς τὰ πέριξ.

Ὁ Σουρκούφ, προσεκτικὸς εἰς ἅλα, ἐπεφόρτισε τὸν Κλαβαγιάν μετὰ καθήκοντα τοῦ ἐπιτηρητοῦ εἰς τὴν φρουρὰν ἐκείνην. Ὁ μαρκήσιος ἐφόρεσε τὴν κομψοτέραν στολήν του καὶ συνώδευσε ἐξωτὸν ἀρχηγόν του, ὅστις διώρισε καὶ τὸν Οὐίλ εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ὑπηρεσίαν τῶν Ἀγγλί-ων αἰχμαλώτων, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχον ἄλλοι, ἀληθινοὶ ὑπηρεταί.

Ὁ ναυτόπαις εἴλυσεν ἀμέσως τὴν συμπάθειαν τῆς νεαρᾶς Ἀγγλίδος.

— Μοῦ φαίνεται, παιδί μου, παραπολὺ μικρὸς ὥστε νὰ ὑπηρετῆς, — τοῦ εἶπε παίζουσα μετὰ τὴν διπλὴν ἔννοιαν τοῦ ῥήματος «ἠρηγεῖω».

— Κυρία μου, ἀπήντησε μετὰ ἄλλοις ὁ Γουλιέλμος, ὁ ὁποῖος ἐμαθῆτευσεν εἰς καλὸν σχολεῖον καὶ διὰ τὸ πνεῦμα καὶ διὰ τὴν

ἀνδρείαν, — ὑπηρετῶ τὴν Γαλλίαν μετὰ τὴν καρδίαν μου, καὶ τὴν Ἀγγλίαν ἀπὸ θαυμασμὸν πρὸς τὰς εὐγενεῖς κόρας τῆς. Ὁ Σουρκούφ καὶ ὁ Κλαβαγιάν, καθὼς καὶ ἡ αἰχμαλώτων τῶν, ἐχειροκρότησαν συγχρότως.

— Ὄρισμένως, εἶπεν ἡ Ἀγγλίς, δίκαιον ἔχουν ὅσοι λέγουσιν ὅτι κανένα δὲν φοβεῖσθε ἐσεῖς, εἰς κανὲν πεδῖον μάχης. Τὸ πνεῦμα σὰς ἐρχεται πολὺ πρόωκα. Ἐβαλε τὸ παιδί νὰ καθῆσθαι δίπλα τῆς καὶ νὰ τῇ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν του. Τὸ ἠρώτησε διὰ μακρῶν διὰ τὴν καταγωγὴν του καὶ τὴν οἰκογένειάν του. Δάκρυα ἐβρεξάν τὰ βλεφάρὰ τῆς, ὅταν

ἤκουσεν ὅτι ἡ μητέρα του καὶ ἡ ἀδελφὴ του ἔμεναν εἰς τὴν Οὐταχομούνδην, εἰς μίαν κοιλάδα θαμμένην εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Νιελγερίων ὄρεων, καὶ ὅτι, ἀπὸ τριετίας περίπου, εἴχον νὰ λάβουν εἰδήσεις του.

— Οὐίλ, εἶπε γλυκὰ-γλυκὰ ἡ αἰχμαλώτος, σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι, ἂν φθάσω ζωντανὴ εἰς τὰς Ἰνδίας, θὰ ὑπάγω εἰς τὴν Μαδράς νὰ ἰδῶ τὴν συγγενὴ μου, τὴν λαίδην Βλάχγουδ, καὶ ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ θὰ μεταβῶ εἰς τὴν Οὐταχομούνδην, διὰ νὰ παρηγορήσω τὴν μητέρα σου καὶ τὴν ἀδελφὴν σου.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Κλαβαγιάν, μήπως εἰσθε ἡ συγγενής, διὰ τὴν ὁποίαν μοῦ ἀνέφερον ἡ λαίδη Βλάχγουδ εἰς τὴν Μαδράς, ἡ λαίδη Στάγγωπ, ἂν δὲν κάμνω λάθος;

— Ἐγὼ ἡ ἴδια, εἰς τὴν δούλευσίν σας, κύριε μαρκήσιος Κλαβαγιάν, εἶπεν ἡ γελαστὴ Ἀγγλίς μετὰ μίαν βαθεῖαν ὑπόκλισιν, ἄξιαν τῶν παλαιῶν χρόνων τῆς γαλλικῆς αὐλῆς.

— Κυρία, ἀπήντησεν ὁ Γάλλος, εἶχα ὄλον τὸ δίκαιον ν' ἀμφιβάλλω. Εἶνε σχεδὸν τρία χρόνια ποῦ ἡ λαίδη Βλάχγουδ μ' ἐπληροφόρασεν ὅτι ἐπερίμενε τὸν ἐρχομὸν σας, καί, ἀπὸ τὴν ἐσχόλην ἐκείνην, ὑπέθετα ὅτι θὰ εἶχατε φθάσῃ εἰς τὰς Ἰνδίας πρὸ καιροῦ. . .

— Κύριε, ἀπήντησεν ἡ λαίδη Στάγγωπ, εἰς τὸν ἴδιον τόνον, τόσοσὺν καλὰ εἶχατε κατορθώσῃ ν' ἀποκλείσετε τὴν θάλασσαν κατὰ τὰ τρία αὐτὰ ἔτη, ὥστε ἡ οἰκογένειά μου εἴχεν ὄλον τὸ δίκαιον ν' ἀνησυχῆ, καὶ δὲν μ' ἀφῆκε νὰ

«Ὁ Σουρκούφ ὑπεκλίθη μειδιῶν...» (Σελ. 230, στ. α'.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Ἰουνίου

(Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁμοίου δέον, νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, ποιεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλου, ὡν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.)

354. Δεξιόγραφος.
Τῶν πράξεών σου ἐλέγκτης καὶ τῆς ψυχῆς σου [νόμος] Μὲ ξεύρεις ἄλλα δὲν μπορεῖς νὰ με ἰδῆς· ἂν [ὁμοιος] Νὰ με χωρίσῃς ἤθελες εἰς δύο μόνον μερίδας, Εἰς τὰς προθέσεις ζήτησε κα' εἰς τὰς ἐφημερίδας. *Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Φουστεανέλλας

355. Μεταγραμματισμός.
Βγάλε Νῖ καὶ βάλε Λάμδα Καὶ θὰ ἰδῆς εἰς τὴ στιγμή, Ἀπὸ ἰσθμὸ ποῦ θὰ τὸν ξέρης, Ἄγιον καὶ ποιητῆ. *Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθρας τοῦ Βερμίου

356. Τονόγραφος.
Οἱ δάσκαλοι εἰς τὸ σχολεῖόν μου λέν πῶς δὲ [διαβάξω] Κ' ἐγὼ ἀπὸ τὸ πείσμά μου τὸν τόνο μου ἀ- [ναιδάξω] Κ' εὐθὺς γλυτώνω ἀπ' αὐτοῦ, ἀπλῶς μετα- [δληθεῖς] Εἰς ποταμὸν ὑπόγειον ποῦ ἐλπίζω νὰ τὸν ἔρῃς. *Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης

357. Κῦβος.
α) * * * * * Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ * * * * * ἀστερίσκοι διὰ γραμμά- * * * * * τῶν οὗτων ὥστε ναυαγι- * * * * * νώσκειται: Εἰς τὸ α' τε- * * * * * τράγωνον, ἄνω, Γίγας· * * * * * κάτω νῆσος τοῦ Αἰγαίου * * * * * δεξιᾷ ἀργαῖος στρατηγός * * * * * καὶ ἀριστερᾷ Κένταυρος. Εἰς τὸ β' τετράγωνον, ἄνω, κάτοικος χώρας ἑλληνικῆς· κάτω μυθολογικὸν τέρας· δεξιᾷ ἀρχαῖον ὄνομα νήσου καὶ ἀριστερᾷ ἀριθμητικὸν ἐπίθετον. Εἰς δὲ τὰς διαγωνίους, ἄνω δεξιᾷ, πρόθεσις· ἀριστερᾷ, ἀρχαῖον νόμισμα· κάτω δεξιᾷ, ὕψος ἑκτάσις· ἀριστερᾷ ζῶον. *Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀργυροτόξου Φοίβου

158. Μαγικὴ Εἰκὼν.
[ἰδὲ Ἀντ. Α. Βώττη].

Ἐδῶ εἶνε τὸ ἐργαστήριον ἑνὸς ζωγράφου. Ποῦ εἶνε ὁ ζωγράφος;

359. Κεκρωμένον Γνωμικόν.
Ἀφαιρῶν τρία γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ

καθ' ἣν εὐρίσκονται σειρὰν, σχηματίζουσιν μικρόν:

Μάντις, θρόνος, φάρος, εὐτυχῆς, τρέπος, ράδιον, φόβος.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπερινοῦ Ρερβασμοῦ

360-364. Μαγικὸν Γράμμα.
Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο συμφώνων πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

σαῦρα, ἦτοι, ἐνικός, εἰδώς, μαῦρος.
*Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Βομοῦ τῆς Ἐλευθερίας

365. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.
Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν πόλιν ἀστροφικῆν, τὰ δὲ δεύτερα, ἀλλ' ἀντιστρόφως, ἔριπαι τοῦ Ἀπόλλωνος.

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2, Μέλος τοῦ αἰ-ματος. 3, Ὄρος τῆς Τουρκίας. 4, Πτηνὸν ἀρπακτικόν. 5, Θεὸς αἰγύπτιος.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτου ἡ Πατρὶς
366. Φωνηεντόλιπον.
δλφ-ν-ζς-σπρ-ν-θρς
*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μιτροῦ Σουλιάτου

367. Γρίφος.
1, 1 1 1 Ἰὰς 1906, 1907, 1908
ἄρ' εἶχεν
*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐδενδῆ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 20.
228. Γηρούνης (Γῆ, Ριον, εἰς.)—229. Μεν-μήν.—230. Λευκὴ-λευκὴ.

231. Τ Α Ν Η Τ Ρ Α 232. ΑΥ-
Δ Η Μ Η Τ Ρ Α ΣΑΝΔΡΟΣ
Χ Α Λ Δ Α Ι Α (Ἰγδρα, Σῦρος,
Τ Η Μ Ε Ν Ο Σ Ἄννα, νάρδος,
Κ Ι Μ Ο Δ Ι Α δόλος, ρόδος,
Φ Ο Ρ Μ Ι Γ Ε ὄνος.) 233—
Σ Τ Ι Λ Η Ω Ν 237. Διὰ τῆς
σουλλαβῆς ΤΡΙ.

Φατορία, Ἰστορία, τριήρης, τριάντα, ἀροτριῶν.—238. ΟΡΚΩ ΜΗ ΧΡΩ (ἀγΟρά, δῶρον, πρᾶΚτωρ, πῖσμα, ΘέΜις, στΗλη, τέΧνη, χάρις, ἐδΩδή.)—239. Τῆ σκιάν του.—240. Φθειροῦσιν ἴθη χρηστὰ ὄμιλται κακάι.—241. Ἀγαπῶ πολὺ τὴν μάθην (αχ ἀπὸ πολὺτην μαι εἰς ἦν.)—Παροράματα. Ἡ λύσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 216 Ἀσκήσεως ἔχει ὡς ἑξῆς: Μέ-νης, Μένης, Μένης. Ἐπίσης, ἡ δεύτερα λέ-ξις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 211 (καὶ ὄχι 221 ὡς κατὰ λάθος ἐτυπώθη) σχήματος, εἶνε ΧΩΡΟΣ καὶ ὄχι κῶμος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὰς λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ἄρος 10 λέξεις, ὁλοπῆ καὶ αἱ ἐπιπλέον τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Συγχαρῆματα ἀγαπητῶν Ἀσημένιο Κίμα διὰ βραβεῖον.—Βάσος Πανογιαννόπου-λος, Δημήτριος Γκίνης. (5—106)

Panajote Alexiou et George Hraimidi, Trébizonde (Mer Noire) ἀνταλλάσσουν δελεῖα καὶ γραμματόσημα Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων ἀντὶ Τουρκικῶν. (5—107)

Χαιρετῶ τὴν Μιράνταν, Μίναν καὶ Κάκιαν Ὀρλώφ, Μέλλοντα Διαλωμάτην, Αἰ-θέρα καὶ Ἀριελ.—Ἐρωτῶ τὸν Διηγητὸν τῆς Νεολαίας πῶς πηγαίνει ἡ πελατεία; Μπαρετόδουλος (5—108)

τῶν Λευκῶν Ὅρειαν μετὰ τὴν Ἰδιότροπον Σανθούλαν. Πᾶς, Ὑπερ Πατρίδος, Πολυ-θέλητρον Νεότητα καὶ Ἐσμερῶν—ἡ Νυμφαία τοῦ Νεῖλου μετὰ τὴν Ἰδιότροπον Σανθούλαν—ἡ Ἰδιότροπος Σανθούλα μετὰ τὴν Λάτριδα τῆς Φύσεως—τὸ Φουρνέλλο μετὰ τὸ Ὀνειρον τῆς Παρθένου, Ὀνειρον τῆς Πα-τρίδος, Χρυσῶν Μόσχον, Ἑλληνίδα καὶ Αἰ-γίην τῆς Ἑλλάδος—ὁ Ἀυτόνομος μετὰ τὸ Χαῖρε Λευθερία καὶ Ἡραῖδα τῆς Μακεδο-νίας—ἡ Ἐσμερῶν μετὰ τὴν Ἀφραν, Ἀ-τρομήτρον Ἀμαζόνα, Χαλὸν Διάβολον, Ἡρῶ καὶ Λεάνδρον—ἡ Δροσόλουμένη Χρυσανγῆ μετὰ τὸ Δροσόλουστον Ἀνκανγῆς, Γλυκειαν Ἑλλάδα, Εἰμαρμένην καὶ Ἀηδόνα τῆς Ἐ-ρήμων—ὁ Ἀγγελος Ἀγγερινός μετὰ τὴν Ἐα-ρινήν Ἐσπεραν, Ἐκάτην, Παλλάδα, Πε-ρωτὸν Ὀνειρον καὶ Αἰθέρα—ὁ Τσίρος μετὰ τὸν Φλοῖστον τῆς Θαλάσσης, Ἰδιότροπον Σανθούλαν, Ἄνθος Ἀνθέων, Πολυθέλη-τρον Νεότητα καὶ Μισοκακόμοισον—ὁ Ἐν-θουσιώδης Ἑλληὴν μετὰ τὴν Ἰδιότροπον Σαν-θούλαν, Ὑπερ Πατρίδος καὶ Δουμισαν τῶν Σαλώνων—τὸ Σανθὸ Διαβολάκι μετὰ τὴν Δια-θεσίαν Ἀρακασιάδα, Μικρὸν Δόκιμον, Ἐ-θνικὸν Ὀνειρον, Κίτριον Ντόμινο καὶ Παι-δικὴν Χαράν—τὸ Κρανόλευκον Λάβαρον μετὰ τὴν Δουμισαν τῶν Σαλώνων, Ἀγγελον Ἀγγερινόν, Ταπεινὸ Γασεμί καὶ Ἀμίμητρον Γελοιοποιόν—ὁ Χρυσὸς Μόσχος μετὰ τὸν Οὐδένα, Κόρη τῆς Κρήτης, Φλοῖστον τῆς Θαλάσσης, Φοῦ-Διάβολον καὶ Ὑπερ Πα-τρίδος—ὁ Μισοκακόμοισος μετὰ τὴν Ἡλιό-λουστον Πρωίαν—τὸ Ἄνθος Ἀνθέων μετὰ τὴν Δροσόλουμένην Χρυσανγῆν, Ἀστέρα τῆς Καισαρείας, Ἐσμερῶν καὶ Ἀμίμητρον Καραγκιόζην—ἡ Ἡλιόλουστον Πρωία μετὰ τὸ Κίτριον Ντόμινο καὶ Ἐσμερῶν—ὁ Μι-κρὸς Κινέος μετὰ τὴν Διακορθεσίαν Ἀρα-κασιάδα, Μέγαν Κωνσταντίνον, Ἀμίμητρον Γελοιοποιόν καὶ Ἐθνικὸν Ὑμνον—τὸ Σῆ-μα τῆς Διαπλάσεως μετὰ τὸν Ἀγγελον Προ-σιτάτην—ἡ Φίλη τῶν Ζῶων μετὰ τὸ Κίτριον Ντόμινο—τὸ Μῦρον τῆς Καρδίας μετὰ τὴν Πιρωτὴν Καρδίαν, Λάτριον τοῦ Ἀπειροῦ, Ἰδιότροπον Σανθούλαν, Ἀγνωστον Πόθον καὶ Αἰθέρα—ὁ Ὀνειροπόλος τῆς Ἀδέης μετὰ τὴν Ἐαρινήν Ἐσπεραν, Ἀγριοουλόδο τῆς Φράκτης, Δροσόλουστον Ἀνκανγῆς, Αἰμ-υλίαν Εἰμαρμένην καὶ Χρυσανγῆν.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Βομὸν τῆς Ἐλευθερίας (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεγές, διότι ἐσωρευθήσαν πάλιν πολλαί.) Ἐθνικὸν Λάβαρον (βραβεῖον ἐ-στειλα.) Φίλων τῶν Ζῶων (παρηγορήσον ἔστειλα τὸ φύλλον ἐκ νέου.) Σῆμα τῆς Δια-πλάσεως (ναί, εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς τὴν κάρ-ταν σου διὰ τοῦ γραφείου μου τάποτελέ-ματα τῶν τρεχόντων Διαγωνισμῶν ἀρχίζου ἀπὸ τὸ προσεγές.) Διακορθεσίαν Ἀρακασιάδα (εὐχομαι περαστικά, καὶ ἄλλοτε νὰ μὴ κο-λυμπᾶς μετὰ τέτοιον καιρό.) Νεραϊδοουλόδο (ἐλήφθη καὶ συμπεριελήφθη.) Ἐνθουσιώδη, Ἑλληνα (βεβαίως, ἡ καθυστέρησις προῆλθεν ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον.) Παπαροῦσαν τῶν Ἀ-ργῶν (δὲν ὑπάρχει τέτοιος φόβος, διότι κα-θὼς βλέπεις, καὶ χωρὶς Ἐδσημα ἡ Ἀλληλο-γραφία ζῆ καὶ βασιλεύει.) Λευκοκίμαστον Αἰγιαλόν (τί σχέσιν ἔχει μ' αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ψευδωνύμου σου; μή-πως νομίζεις ὅτι ἐστὶ θάλλάξου καὶ οἱ ἄλ-λοι;) Ἡλιόλουστον Πρωίαν (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου νὰ ἐξακολουθήσῃς.) Ἡλίαν Μ. (δεκταί.) Ἄνθος Ἀνθέων (χαίρω ποῦ σου ἤρσαν τόσοσὺν τὰ νέα μνηστορήματα.) Ἀμίμητρον Γελοιοποιόν (πολὺ μοῦ ἤρσαν ἡ ἔμμετρος ἐπιστολή σου.) Ἀριελ, κτλ. κτλ.

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 13 Ἰουνίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεγές.

ἐπιβρασθῶ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν. Ἀπὸ αὐτὸ προήλθεν ἡ καθυστέρησίς μου.

Ὁ Ἰάκωβος ἐχαμογέλασε, κ' ἔπειτα, ἀφοῦ ἐδίστασεν ὀλίγας στιγμᾶς, εἶπε :

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, κυρία, νὰ σᾶς κάμω μίαν ἐρώτησιν ;

— Δὲν βλέπω κανέν ἐμπόδιον, κύριε μαρκήσιε.

— Ἀφοῦ μοῦ δίδετε τὴν ἄδειαν, θὰ σᾶς ἐρωτήσω λοιπὸν ἂν ἐπήρατε μαζί σας ἀπὸ τὴν Εὐρώπην δύο πιάνια μὲ οὐράν, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ λαϊκὴ Βλάκγουδ εἶχε πολλὴν ἀνησυχίαν. Εἶνε, καθὼς μοῦ εἶπε, θαυμάσια καὶ νεωτάτης ἐφευρέσεως.

Ἡ φιλομειδῆς Ἀγγλίς ἔδωκεν ἐλευθέραν διέξοδον εἰς τὴν ἰλαρότητα τῆς.

— Ἄ, ἂ! βλέπω ὅτι ἔχετε ἀρίστα πληροφρούς. Πραγματικῶς, ἐκεῖνα τὰ πιάνια εἶνε νεώτατα καὶ ἔχουν θαυμασίαν φωνήν. Καί, ἀφοῦ μ' ἐρωτᾶτε δι' αὐτὰ μὲ τόσην εὐγένειαν, μάθετε ὅτι ἦσαν μὲ πολλὴν προσοχὴν φορτωμένα μέσα εἰς τὸν Ἀστέρα.

— Τὸ πλοῖον ποῦ μᾶς ἠνάγκασε νὰ τοῦ κόψωμεν ἕνα ἰστόν, εἶπεν ὁ Σουρκοῦφ.

— Αὐτὸ τὸ ἴδιον, κύριοι. Καὶ ἐδείξατε πραγματικῶς τόσην εὐγένειαν, ποῦ δὲν τὸ ἐβυθίσατε, διότι, ἂν τὸ ἐβυθίσατε, θὰ μ' ἐκάμαντε, νὰ χάσω τὸ ἀρκετὰ στρογγύλον ποσὸν τῶν τετρακοσίων λιτρῶν. Σᾶς ὀφείλω λοιπὸν, καὶ δι' αὐτὸ ἀκόμη, ζῶηράν εὐγνωμοσύνην...

Ὁ καταδρομὸς ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ αὐτὸς ὅσον ἡ Ἀγγλίς.

— Μὴ μ' εὐχαριστεῖτε ὅσον δὲν ἀξίζω, κυρία μου. Ἄν δὲν ἔδραφα τὰ πλοῖά σας, τὸ ἔκαμα διὰ νὰ μὴ βλάψω τὸ βαλάντιόν μου καὶ τὴν καλὴν μου φήμην.

— Πῶς αὐτό, κύριε ;

— Θὰ μ' ἐνοήσετε ἀμέσως. Ὁ φίλος μου Ἰάκωβος εἶχε κάμη, εἰς τὴν Μαδράς, τὴν ἰπποτικὴν τρέλλαν νὰ δώσῃ τὸν λόγον τὸν διὰ λογαριασμὸν μου ὅτι θὰ παραδοθῶν αὐτὰ τὰ δύο πολύτιμα μουσικὰ ὄργανα σᾶς καὶ ἀέλαβῃ.

— Λοιπὸν, κύριε, δύναμαι νὰ ἦμαι βεβαία ὅτι αὐτὰ τὰ δύο πιάνια θὰ μὲ συνοδεύσουν ;

— Μὴ βιάζεσθε, κυρία μου. Σᾶς ἐγγυῶμαι εἰς τὴν τιμὴν μου, ὡς Σουρκοῦφ, ὅτι τὰ πιάνια σας θὰ σᾶς ἀποδοθῶν, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ ὅτι θὰ φθάσουν εἰς τὰς Ἰνδίας συγχρόνως μὲ σᾶς.

— Καὶ γιατί ὄχι, σᾶς παρακαλῶ, κύριε Σουρκοῦφ ;

— Διότι, κυρία μου, ὅσον καὶ ἂν εἶμαι πειρατής, εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος. Δὲν ἐννοῶ κατ' οὐδένα λόγον νὰ στερῶ τὸ δημόσιον καὶ τοὺς ναύτας μου ἀπὸ τὰ μερίδιά των ἐπὶ τῆς λείας.

— Τὸ ὅποῖον σημαίνει εἰς τὴν καλὴν

γαλλικὴν γλῶσσαν ; ἠρώτησεν ἡ νεαρὰ Ἀγγλίς μὲ ἀνησυχίαν.

— Εἰς τὴν κακὴν γαλλικὴν, ἀλλοίμονον! κυρία μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Σουρκοῦφ, αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ μεταφέρω τὰ λάφυρά μου ὅλα εἰς τὴν Βουρβόνα, ὅπου θὰ ἐκτιμηθῶν καὶ θὰ πωληθῶν εἰς ὅσον τὸ δυνατόν καλλιτέραν τιμῆν.

— Μὰ τότε! ἀνέκραξεν ἡ αἰχμάλωτος, ἐνώουσα ἀπελπιστικὰ τὰ χέρια τῆς, πρέπει ν' ἀποχαιρετίσω διὰ πάντος τὰ καλὰ μου πιάνια! Τί δυστύχημα!

— Μὴν ἀπελπίζεσθε, κυρία μου. Σᾶς εἶπα ὅτι θὰ σᾶς τὰ ἐπιστρέψω.

— Πῶς θὰ δυνηθῆτε νὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψετε, ἀφοῦ πρέπει νὰ πωληθῶν ;

— Κυρία, ἀπήντησεν ὁ καταδρομὸς γελῶν, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι μὲ τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου. Καὶ τώρα, σκεφθῆτε τί πρέπει νὰ προτιμήσετε, — τοὺς συμπατριώτας σας ἢ τὰ πιάνια σας ; Ἄν ἐπιθυμῆτε νὰ μὴ χάσετε τὰ τελευταῖα, εὐχρηθῆτε νὰ νικηθῶν οἱ πρῶτοι.

Μετὰ τὰς εἰρωνικὰς ταύτας λέξεις, ὁ Σουρκοῦφ ἔχαιρέτησε τὴν αἰχμάλωτον καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πλοῖόν του, ὅπου εἶχε νὰ ἐπιβλέψῃ τὰς προετοιμασίας τῆς ἐπιχειρήσεως συμπλοκῆς.

Οἱ Ἀγγλοὶ ἤθελαν τὴν ναυμαχίαν. Εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐφαίνοντο τὰ τρία σκάφη Κέντ, Ἀετὸς καὶ Βασίλισσα Ἐλισάβετ, προβαίνοντα εἰς γραμμὴν μετώπου πρὸς συνάντησιν τῶν ἐχθρῶν των.

Ἡ ὦρα ἦτο σχεδὸν πέντε μετὰ τὸ μεσημέρι. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἡ μάχη, ἂν ἤρχιζεν αὐτὴν τὴν ὥραν, θὰ διεκόπτετο ἀπὸ τὴν ἀφίεσιν τῆς νυκτός.

Ἦσαν εἰς ἐκείνην τὴν ἐπικίνδυνον καὶ ἀναποφάσιστον ἐποχὴν, τὴν μεταξὺ τῶν ἐτησίων, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀνεμος φαίνεται διστάζων ποῖαν διεύθυνσιν ν' ἀκολουθήσῃ καὶ μεταπηδᾷ εἰς τὰ τέσσαρα κύρια σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος.

Ὁ Σουρκοῦφ, ὁ ὁποῖος καμμίαν περὶστασιν δὲν παρημέλει, ἐπρόσβλεπεν ἰδιαιτέρως εἰς μίαν αἰνιδικὴν μετὰπτωσιν τοῦ ἀνέμου ἀπὸ τὰ βορειανατολικά πρὸς τὸν νότον ἑκάλεσε δὲ τὸν Κλαβαγιάν.

— Ἰάκωβε, εἶπεν, αὐτὸ ὄχι μόνον θὰ δυσαρεστήσῃ τοὺς Ἀγγλοὺς, ἀλλὰ καὶ θὰ μᾶς ὠφελήσῃ ἡμᾶς. Θὰ κάμω μίαν ἀπόπειράν ἀπὸ ἐκεῖνας ποῦ ξεύρω ἐγώ, κ' ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπιτύχω.

— Ἡ ἐπιτυχία εἶνε ἐξῆς διὰ σέ, ἀπήντησε μὲ γελαστὸν τόνον ὁ μαρκήσιος.

Ὅπως τὸ εἶχε προῖδη ὁ Σουρκοῦφ, ἀγωνιζόμενα πρὸς τὸν ἐναντίον ἀνεμον, τὰ ἀγγλικά σκάφη μὲ πολλὸν κόπον ἐπροχωροῦσαν. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἴδια αἰτία ἔκαμνε καὶ τὴν Ἐλιπίδα, μαζί μὲ τὴν Καλὴν Ἐλιπίδα, νὰ μένουν ὀπίσω.

Κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τὰ δύο πλοῖα ἦσαν ἐντὸς βολῆς πυροβόλου ἀπὸ

τὰ ἀγγλικά πολεμικά. Ὁ Σουρκοῦφ τὰ διέταξεν ἀμέσως ν' ἀρχίσουν τὸ πῦρ, χωρὶς νὰ ἐπιβραδύνουν τὴν πορείαν των, διὰ νὰ παρασύρουν ὅσον τὸ δυνατόν πρὸς τὸ μέρος των τὸν ἐχθρὸν στολισκόν. Διότι ἐφοβέτο μήπως ἔξαφνα καταφθᾷ ὁ λοιπὸς ἀγγλικὸς στόλος, καὶ ἤθελε νὰ ἔχη ὅλην τὴν ἀνεσίαν τοῦ νὰ ναυμαχήσῃ μὲ τὰ τρία προπλέοντα σκάφη.

Ἡ Ἐλιπίς ὑπήκουσεν εὐπειθῶς, καὶ μὲ τὸ πρῶτον σκότος τῆς ἐσπέρας, μὴ ἠχηρὰ ἐκπυροσκόρησεν ἀνήγγειλεν ὅτι οἱ Γάλλοι δὲν ἐστάθησαν νὰ περιμένουν τὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἦσαν ἐξαιρετοὶ σκοπευταὶ ἐκεῖνοι οἱ καταδρομῆς. Ἡ πρώτη βολὴ των ἐπέτυχε θαυμάσια. Ἐκτύπησε τὸν Ἀετὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀφῆρπασε τὸν πρόβολον, μὲ ἓν μέρος τοῦ προστέγου. Αὐτὴ ἡ βλάβη ἠνάγκασε τὴν κορβέτταν νὰ σταματήσῃ.

Τὰ δύο ἄλλα πολεμικά, ἐπειδὴ ἐφοβήθησαν μήπως χαθῶν μὲ τὸ σκότος, ἠγκυροβόλησαν καὶ αὐτὰ εἰς ἓν ἀβάθες μέρος, πλησίον τῆς νήσου, περιμένοντα νὰ ἐξημερώσῃ.

Ἡ Ἐλιπίς εὖρε τότε τὴν περίστασιν νὰ κάμῃ ἕνα ἐλιγμὸν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ Κέντ, κατὰ τοῦ ὁποῖου ἔρριπτε ἡ Καλὴ Ἐλιπίς συγχρόνως τὸ δίζυγον πῦρ τῶν ἐπὶ φυγὴν πυροβόλων τῆς, φονεύσασα καὶ πληγώσασα δεκαπέντε περίπου ἄνδρας τοῦ.

Ὁ Ἀγγλος ἀπήντησε μὲ λυσσῶδη ὀρμήν, καὶ ἤνοιξε ρήγμα εἰς τὸ δεξιὸν ἰσχίον τοῦ φορητοῦ, τὸ ὁποῖον, τραυματισμένον, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ διὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ δευτέρον συμπυροβολισμόν.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶχεν ἐκλέξῃ ὁ Σουρκοῦφ, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ τολμηρὸν ἔργον του. Εἶχε διοπτύσῃ καὶ σφαιρὴν ἀκριβῶς τὴν θέσιν τῶν ἀγγλικῶν πολεμικῶν.

Μεταξὺ τοῦ Κέντ καὶ τῆς Βασίλισσας Ἐλισάβετ ἔμεινε διάστημα μὲλλο ἀρκούν διὰ νὰ διέλθῃ ἓν πλοῖον, ἀλλὰ μὲ τὸν κίνδυνον νὰ κεραυνοβοληθῇ ὑπὸ δύο ἐχθρῶν συγχρόνως. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἦτο τὸ σχέδιον τοῦ τολμηροῦ καταδρομῆως.

Ἡ νύκτα ἦτο θεοσκότεινη πλέν. Καλύπτων τὰ φῶτά του, καὶ ἀποκαλύπτων τὰ πεντήκοντα στόμια τῶν πυροβολείων του, ὁ Σουρκοῦφ ὤρμησε, μὲ οὐριον ἀνεμον καὶ μ' ὅλα τὰ πανία τῶν ἀνοιχτά, διὰ μέσου τῶν δύο πολεμικῶν πλοίων.

Ἦτο ἡ ὦρα δύο μετὰ τὰ μεσάνυκτα, καὶ ὁ ἀντιπυροβολισμὸς τῆς Ἐλιπίδος καὶ τοῦ Κέντ εἶχε παύσῃ ἀπὸ τὰς δέκα τῆς ἐσπέρας. Τὰ ἀγγλικά πληρώματα ἐξηντηλημένα ἀπὸ κούρασιν, μὴ ὑποπευόμενα τὸν κίνδυνον νυκτερινῆς ἐπιθέσεως, ἀνεπαύοντο ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ. Ὁ Βρουκόλαξ εἶχε, ὑπὲρ πάν ἄλλο,

τὸ πλεονέκτημα τῆς ἐκπληκτικῆς του ταχύτητος. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἐκεῖνος ὁ χειρισμὸς, ἔπρεπε νὰ ἔχη τοὺς πρᾶγματι θαυμαστοὺς ἐκείνους ναύτας, οἱ ὁποῖοι ἦσαν τυφλῶς ἀφοσιωμένοι εἰς τὸν ἀπαράμιλλον ἀρχηγόν των.

(Ἐπιτετα συνέγεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Πέτρου Ματέ.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ἀγαπητοί μου, ΠΡΟΧΘΕΣ, γράφων πρὸς ἕνα φίλον μου, ἐτελείωσα τὴν ἐπιστολήν μου ὡς ἐξῆς: «Τὸ καλοκαίρι ποῦ θὰ ἔλθῃς, θὰ τὰ ποῦμε καλλιτέτερα». Κ' ἐγέλασα ὁ ἴδιος μὲ τὸ ὑστερόγραφόν μου. Ποῖο καλοκαίρι; ἐσυλλογίσθηκα

Μήπως τώρα δὲν εἶνε καλοκαίρι; Ἰουνίος μῆνας καὶ ὁ ἥλιος εἰς τὸν Καρκίνον...

Καὶ ὅμως δὲν εἶχα ἄδικον. Διὰ νὰ γράψω ἔτσι, φαίνεται ὅτι δὲν αἰσθάνθηκα ἀκόμη τὸ καλοκαίρι μὲ τὰ σωστά μου. Καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ ἐντύπωσις ὅλων τῶν ἀνθρώπων ποῦ ἔτυχε νὰ ἐρωτήσω. Μήπως πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν δὲν ἔρχε μὲ βροντὰς καὶ ἀστραπάς; Ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἔκαμα πρὸ ὀλίγου ταξεῖδι μὲ τρικυμίαν; Καὶ πόσαι ἡμέραι εἶνε ἀπὸ τοῦ ἐφυλάχθησαν ὀριστικῶς—ἂν ἐφυλάχθησαν,—τᾶνοιξιάτικα ρούχα καὶ τὰ ἑλαφρά ἐπανωφόρια;

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ Ἰουνίος μᾶς εἶνε ἀκόμη γλυκὺς καὶ δροσερός. Δὲν ἄρχισεν ἀκόμη ἡ ζέσθη ἐκείνη ποῦ μᾶς εἶχε τρελάνῃ πέρσει αὐτὴν τὴν ἐποχὴν. Τὰ υπαίθρια θεάτρα μένουν ὡς ἐπιτοπλεῖστον κενά, καὶ ὁ κινηματογράφος τῆς ὁδοῦ Ὁφθαλμιατρείου, ἂν καὶ μέσα εἰς αἰθουσάν ἐντελῶς κλειστήν, ἔχει ἀκόμη θαμῶνας. Τὸ καλοκαίρι «δὲ μῆτις μὲ τὰ ὅλα του».

Μήπως πταίει καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἐκρηγῆς τοῦ Βεζουβίου; Ἰσως. Πολλοὶ λέγουν ὅτι θὰ ἔχωμεν ἀκόμη μεγάλας ἀτμοσφαιρικὰς ἐκπληξῆς ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἐκρηγῆσεως, Πολὺ πιθανὸν τὸ καλοκαίρι ὅλο νὰ περάσῃ γλυκὺ καὶ δροσερόν, οἱ δὲ πνιγηροὶ καύσωνες νὰ μᾶς ἐπισκεφθῶν μόνον... τὸ φθινόπωρον. Ἄλλοι ἀπεναντίας βεβαιῶνουν ὅτι τὸ καλοκαίρι θὰ εἶνε ἐκτάκτως θερμὸν καὶ ὁ ὀμίως χειμῶν ἀρχίσει εὐθὺς ἀπὸ τὸ φθινόπωρον. Ποῖοι ἔχουν δίκαιον, δὲν εἶναι βέβαια νὰ σᾶς τὸ εἶπω ἐγώ. Ξεύρετε ὅτι δυσπιστῶ πολὺ εἰς τὰς προφητείας ὅλων τῶν μετεωρολόγων, καὶ

ὅταν μάλιστα διαφωνοῦν, περιμένω νὰ ὀμιλήσῃ... ὁ καιρὸς.

Τὸ πῶς θὰ εἶνε τὸ καλοκαίρι μᾶς, θὰ τὸ ἰδοῦμε λοιπὸν μετ' ὀλίγον. Αὐτὸ ὑπὸ ἀτμοσφαιρικῆν ἔποψιν. Ἀλλ' ὑπὸ ἔποψιν διασκεδάσεως, ἠμποροῦμεν νὰ τὸ ἰδοῦμεν ἀπὸ τώρα. Θὰ εἶνε τὸ συνειθισμένον ἀθηναϊκὸν καλοκαίρι, μὲ τὰ Φάληρα, τὴν Κηφισσίαν, τὰ θεάτρα, τοὺς Καραγκιόζηδες, τὰ ἀνδρείκελλα, τὰ χοντσέρτα, τὰ πυροτεχνήματα, καὶ τὰ ἄλλα υπαίθρια θεάματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων δίδουν καὶ παίρνουν οἱ κινηματογράφοι.

Τί καλόν, ἀλήθεια, μὲ αὐτοὺς τοὺς κινηματογράφους! Κάθε κέντρον, κάθε συνοικία κατήντησε νὰ ἔχη τὸν ἰδικόν της. Κινηματογράφος εἰς τὸ Ζάππειον, ἄλλος εἰς τὸ Σύνταγμα, ἄλλος εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον, ἄλλος εἰς τὴν Μητρόπολιν, ἄλλος εἰς τὴν ὁδὸν Ὁφθαλμιατρείου. Ὅπου νὰ πάτε, θὰ ἰδῆτε ἀπλωμένον ἕνα ἄσπρο πανί καὶ γύρω-γύρω, ὀρθοὺς ἢ καθισμένους, τοὺς χαζοὺς ποῦ περιμένουν τὸ θέαμα. Καὶ τί θέαμα τὰς περισσοτέρας φορᾶς! Κάτι εἰκόνες θαυμαί, κατατρυπημέναι, ποῦ προβάλλονται ἀτέχνως, καὶ κινοῦνται σπασμωδικῶς, καὶ κάθε τῶσον διακόπτονται καὶ στραβῶνουν τὸν κόσμον. Σίγουρα, ἂν ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ διασκεδάσις, σὲ λίγον καιρὸν ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι θὰ ὑποφέρουν ἀπὸ τὰ μάτια των. Καὶ τὸν τελευταῖον κινηματογράφον ἂν παρακολουθήσῃ κανεὶς πολλὴν ὥραν, τὰ μάτια του κουράζονται φαντασθῆτε τί γίνεται μὲ τοὺς ἀτελεῖς αὐτοὺς καὶ χαλασμένους ποῦ μεταχειρίζονται εἰς τοὺς δρόμους!...

Τὰθηναϊκά θεάματα τὰ καλοκαιρινά, δὲν σᾶς εἶνε ὅλα βέβαια προσιτὰ ἢ κατὰλληλα διὰ τὴν ἡλικίαν σας. Προσάντων ἔλεῖνα ποῦ δίδονται τὴν νύκτα διότι οἱ γονεῖς σας δὲν πιστεύω νὰ σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἐξέρχεσθε μετὰ τὸ δείπνον—καὶ κάμνουν πολὺ καλά,—ἐκτὸς ἂν πρόκηται νὰ ὑπάγετε μαζί των εἰς κανένα θεάτρον, καὶ αὐτὸ ὄχι πολὺ συχνά, διότι οὔτε εἶνε σωστὴν νὰ γυρῶνῃτε πέραν τοῦ μεσονυκτίου, οὔτε ὅλαι αἱ ἀθηναϊκαὶ παραστάσεις, εἴτε ἀργὰ τελειῶνουν εἴτε ἐνωρίς, εἶνε διὰ παιδιὰ καὶ κοριττῶν. Εἰς αὐτὰ, καθὼς καὶ ἄλλοτε σᾶς εἶπα, χρειάζεται μεγάλη προσοχή καὶ θεωρῶ καθήκον μου νὰ σᾶς τὸ ὑπενθυμιζῶ πάντοτε αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τῆς ἀφθονίας τῶν θεάτρων. Νὰ μὴ γελασθῆτε ποτὲ νὰ ὑπάγετε εἰς παραστάσιν, χωρὶς νὰ ἐξετάσετε τί εἶδος εἶνε. Ἐνας φίλος μᾶς τὴν ἔπαθε κάποτε—τὸ θυμᾶσθε—καὶ μᾶς τὸ ἔγραψε. Ἐπῆγε ἀνυπόπτως εἰς παραστάσιν ποῦ δὲν ἦτο διὰ τὴν ἡλικίαν του, καὶ εἶχε μόνον δὲν ἔλαθε τὸ θάρρος νὰ φύγῃ εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην πρᾶξιν, ἀλλ' ἔλκυσθεὶς χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἔμεινε μέχρι τέλους. Ἐ!

ὁ φίλος μᾶς αὐτὸς ἐζημιώθη πολὺ καὶ θὰ ἐζημιῶντο ἀκόμη περισσότερον ἂν δὲν εἶχε συναίσθησιν τῆς ζημίας του, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ ἐξομολόγησις του καὶ ἡ ὑπόσχεσις ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ πηγαίη εἰς τὸ θεάτρον ἂν δὲν ἐρωτᾷ.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, ὀλίγα, μὰ πολὺ ὀλίγα ἔργα παίζονται, ποῦ νὰ ἠμπορῇ κανεὶς νὰ τὰ ἰδῇ ἀκριβῶς. Καὶ οἱ μεγάλοι ἀκόμη, ποῦ ξεύρουν τὸν κόσμον, ἤρχισαν νὰ παραπονοῦνται ζωνῶς δι' αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Δι' αὐτὸ θὰ σᾶς ἐσυμβούλευα νὰ ἐξαίρετετε τὸ θεάτρον ἀπὸ τὸ πρόγραμμά της καλοκαιρινῆς σας ζωῆς, ἔστω καὶ ὅπως διόλου. Εἶνε προτιμώτερον νὰ χάσετε δέκα καλὰς παραστάσεις παρὰ νὰ ἰδῆτε μίαν κακὴν. Θὰ εἶχε αὐτὴ δηλητήριον ἰκανὸν νὰ φονεύσῃ κάθε προηγουμένην διδασκαλίαν ἠθικὴν ἢ ἀπόλαυσιν καλλιτεχνικὴν. Εὐτυχῶς τώρα τὸ καλοκαίρι, εἶνε αἱ ἐξοχικαὶ ἐκδρομαί, τὰ λουτρά, οἱ βραδυνοὶ περιπατοί, αἱ υπαίθρια μουσικαί, τὰ παγωτά, ὁ μεσημεριτικὸς ὕπνος, ἡ ἀνάπαυσις, αἱ διακοπαί, ἡ ἀνάγνωσις εὐχαρίστων βιβλίων, καὶ—διὰ τοὺς εὐτυχεστεροὺς,—τὰ μακρυὰ ταξεῖδια καὶ ἡ πολύμηχος διαμονὴ εἰς τὴν ἐξοχὴν. Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ζῆσῃ καὶ χωρὶς θεάτρον...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' Ο ΚΑΛΙΚΡΑΤΙΔΑΣ

Ὁ νοννὸς τοῦ Μπέμπη, ὁ Σιρ Τζῶν Καϊτζῶν, εἶνε Ἀγγλος, λόρδος καὶ πλουσιώτατος, ποῦ ὅλο ταξεῖδεύει εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, καὶ, ἅμα περνᾷ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, φέρνει πάντοτε εἰς τὸν βαπτιστικόν του καὶ ἀπὸ ἕνα περιεργὸ δῶρο.

Ὁ Μπέμπης εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος ποῦ ἔχει αὐτὸν τὸν νοννόν. Διότι ἔχει τώρα δικὰ του ἕνα ὠραιότατον παπαγάλον μὲ περὰ πράσινα, κόκκινα, κίτρινα, μαδιὰ, ἄσπρα, παρδαλά. ποῦ ξέρει καὶ ὀμιλεῖ ἀγγλικά καὶ ἐλληνικά. ἔχει μιά κλωδάρη, γεμάτη μὲ κᾶτι τόσα-δὲ μικρὰ πουλάκια, τὸ ἕνα ὠραιότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Τὴν τελευταίαν φορὰν, ποῦ ἦλθεν ὁ Σιρ Τζῶν Καϊτζῶν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐχάρισεν εἰς τὸν Μπέμπην ἕνα μαϊμουδάκι.

Τὸ δῶρο αὐτὸ ἔκαμε τὸν Μπέμπην νὰ χοροπηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν του ἢ μητέρα του ὅμως δὲν ἔμεινε πολὺ ἐνθουσιασμένη μὲ αὐτό. Ὅπως δὴποτε ἔδωκε τὴν ἄδειαν εἰς τὸ ἀγόρι τῆς νὰ δεχθῇ τὸ δῶρο, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως νὰ μὲνῃ τὸ μαϊμουδάκι πάντοτε δεμ-

νο εις την αυλήν του σπιτιού, η μέσα στο πλυσταρείο, αμα ήτανε βροχερός ο καιρός.

Ο Μπέμπης έδωκε στο μαιμουδάκι ένα όνομα από την αρχαίαν Έλληνικήν Ιστορίαν. Το έφώναζε Καλλικρατίδα, δια να μη λησμονη τον Σπαρτιάτην στρατηγόν, που έσκοτώθη εις την εν Αργινούσαις ναυμαχίαν και είχε κάμη τον Μπέμπην να πάρη 2 εις το μάθημα, διότι δεν ήμπορούσε να ένθυμηθη αυτό το μακρό όνομα....

Λοιπόν, του έκακοφάνη κάπως το Μπέμπη, που θα έμενε κάτω στην αυλήν ο Καλλικρατίδας του. Αυτός ήθελε να τον φέρη στην τραπέζα-ρια, να τον βάζη να κάθεται δίπλα του, επάνω σε μία ύψηλή μωρουδίστικη καρέκλα, κ' εκεί να τον βλέπη να τσακίζη και να μασσουλίξη καρυδάκια και μυγδαλάκια. Η μαμμά του όμως δεν έννοούσε ν' αλλάξη απόφασιν, και ο Μπέμπης ήναγκάσθη να ύπακούσθ, διότι ήτο φόβος μήπως του πάρουν το μαιμουδάκι του—αυτό το ζώο το κακό και καχομαθημένο, όπως έλεγεν η μητέρα του, ενθ αυτός το έθαρουσε πως ήτανε σωστό άγγελάκι.

Αχ! τι όφραίο που είνε να έχη κά-νεις ένα μαιμουδάκι, να το βλέπη να

Ο Μπέμπης θα ήτανε άληθινά ευ-χαριστημένος, αν ήμπορούσε να δείξη τον Καλλικρατίδα στους συμμαθητάς του, και πρό πάντων εις τον διπλανό του του θρανίου, ένα αγοράκι από το Κάϊρον, καλό και μελαγχολικό, που λέγεται Πέτρος Ποταμόπουλος. Ο Μπέμπης αγαπά πολυ τον Πέτρο, και τον λυπάται πολυ που είνε μακριά από την μαμμά του, και γι' αυτό προσπαθει

«Ο Σιρ Τζών έχάρισεν εις τον Μπέμπην ένα μαιμουδάκι...» (Σελ. 235, στ. γ')

πάντα πως να τον διασκεδάξη. Του φέρνει καραμέλες, του δανείζει τα χρυσοδεμένα βιβλία του, παίζει μαζί του εις το διάλειμμα ήθελε όμως και να του φέρη τον Καλλικρατίδα, να παίξη μαζί του. Αυτό θα τον ευχαριστούσε περισσότερο απ' όλα!

— Αν ήξε-ρες, Πέτρο μου, του λέγει κρυφά-κρυφά, τι έξυπνος που είνε ο Καλλικρατίδας μας! Η καμαριέρα μας του έραψε ένα κόκκινο επανωφοράκι κ' ένα καπελλάκι με φτερά. Έμαθε τώρα να χαιρετά με το καπελλάκι του, και να πηδά μέσα από το στεφάνι—εγώ ταυ έμαθα αυτό το

«Χαιρετά με το καπελλάκι του» (Σελ. 236, στ. β')

κάμνη ένα σωρό άστεια καμώματα και παιγνίδια, να πιάνη τα γλυκίσματα και τα φρούτα με το χέρι και να τα φέρνη στο στόμα του, ακριβώς όπως οι άνθρωποι! Ναι, είνε πολυ όφραίο αυτό. Αλλά γρήγορα βαρύνεται κανείς το παιγνίδι, όταν είνε υποχρεωμένος να το παί-ζη μόνος του.

γυμνάσιο... Ηθελες να τον έβλεπες; — Α! ναι, βέβαια! άπαντά ο Πέτρος, και τα μάτια του λάμπουνε από την έπιθυμίαν. — Λοιπόν, θα τον ιδής! λέγει ο Μπέμπης. Δεν είνε δύσκολο.... Αύριο θα σου τον φέρω εδώ. (Έπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

— Τον άκούτε, κύριε Θεόδωρε; Έλεγεν ο καιμένος ο Φερδινάνδος προς τον πατέρα μου, ενθ έσφιγγε τα νύχια του. «Α, τους παναθλίους!

Και έξαφνα άνεσηκώθη και αποταθείς προς τον τίγρη:

— Βρέ παληόγατε, φουσκωμέ με προπέτειαν! — του έφώναζε με στεντορείαν φωνήν. Περιπαίζεις τους άλλους, και δεν γυρίζεις να κυττάξης τα αρλεκίνικα παρδαλά σου! Δεν είσαι πια για τίποτε άλλο ικανός, βρέ χοντροφουσκωμέ γάτε, παρά να σε κάνουνε χαλάκι για κρεβάτι!

— Ω, ώ, ώ, απήντησεν ο τίγρης. Άρμυέ του λόγου σου, μισερό φαράκι του γλυκού νερού, έσύ που έκαμάρονες τόσο, προτήτερα, πως δεν σου ξεφεύγει κανένα κυνήγι, παρά το χάβεις στο φτερό! Έ, έ! έχω την ιδέα πως σ' έβαλε κάτω αυτός ο καρχαρίας! ... Σφάλα το στόμα σου. Δεν είσαι πια ικανός παρά να σε φάνε κρύο, με σκορδαλιά, στα λαϊκά μαγέρικα! ... Είσαι ένας κροκιδεϊός παραγεμισμένος μ' άχυρα!

— Παραγεμισμένος μ' άχυρα! έπιθύρισεν ο Φερδινάνδος, που έπειράθη κατάκαρδα από αυτήν την αιματηράν ειρωνείαν. «Ω, έντροπή μου! ώ, τί άπελυσία! Είμαι άτιμασμένος. Θα κατατήσω ο περιγελως του κόσμου! Όλος ο κόσμος θα με δείχνη τώρα με το δάκτυλο!

Κ' έσωριάσθη μέσα στα καλάμια με κάτι κλάμματα και ουά-ουά σαν νεογεννήτου μωρού. Τόσον θαυμάσια τα έμμεϊτο, ώστε εγώ, χωρίς να το θέλω, εκύτταξα όλόγυρα να ιδώ που ήτο το βυζανιάρικο παιδι, που έφώναζε έτσι.

— Σας θερμopαρακαλώ, κύριε Φερδινάνδε! παρενέθη η μητέρα μου. Μην κλαίτε έτσι. Η γειτονιά θα νομίση πως σας γδαίρουνε. Μείγτετε καλλίτερα να προγευματίσετε μαζί μας. Αυτό θα σας κάνη να το ξεχάσετε....

— Σας ευχαριστώ με όλην την καρδιά μου, αγαπητή μου κυρία! απήντησεν ο δυστυχής βασιλεύς της Λίμνης. Αλλά δεν πεινώ διόλου! Έχω κάτι σαν σίδερο που μου φράζει το στομάχι!

— Μα βέβαια! είπεν ο πατέρας μου. Με την διάιταν που κάμνεται, αυτό δεν είνε διόλου παράξενο! Χθες σας είδα που έκαταπίνετε ένα παληόσπαθο που ήύρατε μέσα στο βούρκο.

— Ω! δεν είνε αυτό! εδήλωσεν ο Φερδινάνδος. Έχω καταπιη εγώ άλλα κι' άλλα! Όχι, είνε η λύπη, η πίκρα, που με...

Και, κυριευθείς από έξαφνική λύ-

σαν, άνεσηκώθη όλόρθος με όλον το άνάστημά του, και διεκήρυξεν ένώπιον ουρανού και γής:

— Ω! αυτός ο κολασμένος ο καρχαρίας, έννοια σας, και δεν θα ύπάγη στον παράδεισο! Θα σας δείξω εγώ αν είμαι κροκιδεϊός παραγεμισμένος μ' άχυρα! Θα του στήσω εγώ ένα κυνήγι, που θα το θυμάται παντοτεινά, αυτός ο καρχαρίας! Μέτρα τες βελόνες της ραχοκόκαλιās σου, αδιάντροπο ψάρι!

Διότι εγώ θα σε σιγίσω στα δύο σαν σαρδέλλα, και θα σε σκορπίσω σ' όλους τους άνέμους!

Και πλούφ! Με μία βουτιά, που έτινάξε εις τον άέρα σαν μίαν άνθοδέσμη από ύγρα πυροτεχνήματα, ο γίγας των κροκιδεϊών κατεποντίσθη εις τα βάθη της λίμνης.

Τί φρικώδες δράμα μέλλει να εκτυλιγθή υπό τα ύδατα; Ποία τρομακτική μονομαχία; Τι θα συμβή εκεί μέσα!...

Ήσυχάσατε, φίλοι μου Δεν συνέβη τίποτε άπολύτως.

Όπως σχεδόν όλοι οι κροκιδεϊοι, ο Φερδινάνδος ήτο φουσκωμένο κεφάλι, ήλαδή καυχησιάρης, φαφλατάς και λογάς. Αν τον άκούσατε, ήταν ικανός να σιγή όλον τον κόσμο στα δύο! και όμως, εις την πραγματικότητα, δεν έσχιζε το παραμικρόν. Κατά βάθος, νομίζω μάλιστα πως ήτο λιγάκι φοβητσιάρης.

Το περίφημο κυνήγι, που είχε τάξη εις τον καρχαριαν, δεν έγινε ποτέ. Και ο καρχαρίας έγινε όριστικός κάτοικος της λίμνης. Ο Φερδινάνδος δεν έκαμνε άλλο—και πολυ φρόνιμα! — παρά να στήθη άριστερά, όταν, εις το βάθος των υδάτων, τον έβλεπε να περνά δεξιά....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. Ο ΟΦΙΣ ΜΕ ΗΠΑΤΗΣΕ...

Η σκηνή του μαύρου μου είχεν αφή-ση έντόπωσιν βαθείαν και άνεξάλειπτον. Είχα αισθανθη να ζωντανεύη μέσα μου ή έπιθυμία να ιδώ από κοντά αυτούς τους άλλοκότους Νυάμ-Νυάμ, που ήρχοντο με τόσον θάρρος να φαγωθούν από καρχαρίας μέσα εις μίαν λίμνην με γλυκό νερό, που ήτο έως τότε αποκλειστικός προωρισμένη δια να την χαιρώνται οι κροκιδεϊοι.

Έμεγάλωσα, και η περιέργεια αυτή έμεγάλωσε μαζί μου. Έν τοσοούτω, ο πεισμός προς την πατρικήν απαγορεύ-σην, καθώς και ο φόβος μήπως χάσω,

μαζί με την ζωήν μου, και τα δόντια και το δέρμα μου, μ' έκρατούσαν ακόμα μέσα εις τα σύνορα της γνωστικής φρονιμάδας.

Έπήγαινα μόνον, κάποτε και κάποτε, μετά το φαγητόν να ξαπλωθώ εις την κορυφήν του Κυανού Όρους, κάτω από μίαν λατανιαν. Και από εκεί, εκύτταζα με άπληστα μάτια, που εκάπνιζαν εις τον όρίζοντα αι καλύβες του μακρουού χωρίου των μαύρων.

Ένα βράδυ, καθώς ώνειροπολούσα έτσι, ήκουσα, από το διπλανό μαγγιόδενδρον, να σφυρίζουν το βάλς της μόδας, και είδα ένα μεγάλον όφιν να ξετυλίγη τες κολούρες του από τον κορμόν του δένδρου και να έρπη προς το μέρος μου

σαν έλαστικός σαν τρούμπας του ποτίσματος που περιπατεί μόνος του... Προς μεγάλην μου έκπληξιν, άεγνώρισα τον ββαν Αϊμίλιον. Μ' έχαιρέτισε μ' ένα φιλικόν χαμόγελο, που μ' έκαμε να τα χάσω, με ήρώτησε τί κάμνω και πως περνά, και, αφού έκούλουριάσθη κοντά μου σαν κόρνωμα παλαμαριού (έτσι συνηθίζουν να κάθηνται οι ββαι), μου είπε με φωνήν που έβγαине από τα φυλλοκάρδια του:

— Αγαπητέ μου Λεοπόλδε, (σας είπα πως αυτό ήτο το μικρό μου όνομα;)—ήλθεν ή στιγμή να διαλυθη μία παρεξήγησις, ή όποια, τόσον καιρόν τώρα, μας χωρίζει. Ένομίσατε, ότι εγώ σας έπερί-παίξα, διότι έσφύριζα τήνστιγμήν που έπερνούσατε! Πλάνη άξιοθρήνητος! Το σφύριγμα, όταν σφυρίζω εγώ, δεν είνε ποτέ περίπαιγμα, διότι αυτό είνε ή φυσική φωνή μου. Λυπούμαι που δεν έχω το μελωδικόν όργανον της άηδόνος, — μα τί να κάνω; Ο καθένας όμιλει με την φωνήν που έχει και όχι μ' εκείνην που θέλει! Θα μου ήτο ανυπόφορον να σας αφήσω άκόμη να πιστεύετε ότι σας περιφρονώ, ενθ εγώ άπ' εναντίας αισθάνομαι δια σας την ζωηροτέραν συμπάθειαν.

«Μ' έχαιρέτισε μ' ένα φιλικόν χαμόγελο...» (Σελ. 237)

— Αγαπητέ μου Αϊμίλιε, απήντησα θαμβωμένος από αυτά τα χρυσά λόγια, άλλο δεν ζητώ παρά να λησμονήσω τας μικροδασφoράς μας και να ζήσω με άγάπην και όμόνοιαν μαζί σας.

— Ευχαριστώ, μου απήντησεν ο όφης με διαχυτικήτητα. Είθετε ένας κάλλιστος ίπποποταμάκιος! Τώρα ταυλάχιστον, θα δυνθώ να έγκαταλείψω αυτόν τον τόπον, χωρίς να πάρω μαζί μου την λύπην ότι μ' έχθρεύεσθε. . .

— Να έγκαταλείψετε τον τόπον! άνέκραξα έκπληκτος! Θεέλετε να έκπατρισθήτε;

— Ναι, μα την αλήθεια! έφώναξεν ο Αϊμίλιος. Ο ύγρος άέρας των λιμνών δεν είνε διόλου κατάλληλος δια τους βρόγγχους μου. Κ' έχω άποφασίση να υπάγω και να εγκατασταθώ εις εκείνο το χωριό των Νυάμ-Νυάμ, που βλέπετε εκεί κάτω, εις την κορυφήν.

Άνεσκήρτσα, άμα ήκουσα αυτάς τας λέξεις και έφώναξα με τρομάραν:

— Δυστυχισμένη Αϊμίλιε, μην κάνετε τέτοιο πράγμα! Οι άνθρωποι, οι άσπονδοίτεροι έχθροί μας, θα σας βγάλουν τα δόντια για να κάμουν ψεύτικα δόντια για τον έαυτό τους, και το πετσι σας για να φτιάξουν πορτομονέδες, βαλίτζες και πέτσινα κασάκτα!

Ο ββας έσκασε στα γέλια, και με ήρώτησε.

— Ποιός ήλίθιος σας είπε αυτά; — Δεν είνε ήλίθιος, διεμαρτυρήθην εγώ με άξιοπρεπές ύφος: «Μπάρμπας!

Ο Αϊμίλιος υπεκλήθη με βέβαιον.

— Να με συγχωρήσετε, είπεν. Αφού το είπεν ο κύριος πατέρας σας, μην αμφιβάλλετε ότι έπιτηδες σας είπεν αυτό το ψέμμα, από την πολλήν άγάπην, δια να μην πάτε και κατοικήσετε μαζί με τα άνθρωπο εις η ζωήν.

— Και πως αυτό; έφώναξα εγώ, άνογών με άπορίαν μίαν πιθαμήν τα μάτια μου.

— Μα, βεβαιότατα! εξήκολούθησεν ο όφης. Ο κύριος πατέρας σας που έγνωρισε τους ανθρώπους, γνωρίζει, όπως κ' εγώ, τί ζωήν χαριτωμένην παιρνοϋν μαζί των τα ζώα! Την έδοκίμασα κ' εγώ, που σας όμιλώ, όπως ά

«Ο Αϊμίλιος ήρχισε να χορεύη...» (Σελ. 238.)

πατέρας σας, όπως ο λέων Αδόλφος! Επέρασα χρόνια δόλοκληρα μαζί με μίαν οικογένειαν Νυάμ-Νυάμ, στο άπεναντι χωριό. Και, αν δεν έμεινα εκεί, αϊτία είνε ο θάνατος των γονέων μου που με ηνάγκασε να έπιστρέψω προς τα έδω. Σήμερον όμως που το άπαιτεί η υγεία μου, δεν είμπορώ να σάς εκφράσω την χαράν που αισθάνομαι, διότι θα έπιστρέψω πάλιν μαζί με τους ανθρώπους, εις την άξίεραστον οικογένειαν που μ' έφιλοξενούσε και πηγαινί τώρα να φάγη όλον τον κόσμον δια να με ξαναπάρη μαζί της! "Αν έγνωρίζετε, φίλιτάτι μου, πώς με χαιδεύουν και πώς με περιποιούνται! Είμαι το χαιδευμένο παιδί του σπιτιού!

Και δια να παραστήση ζωηρότερα την χαράν του, ο Αιμίλιος ήρχισε να χορεύη τα βήματα του *καίτηκ-ούοκ*.

(Έπειτα συνέχεια). **ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ**
[Κατά τὸ γαλλικὸν τοῦ Γ. Τρεμζιά].

ΤΑ ΧΑΛΙΚΙΑ

"Ένας νέος εκάθησε μίαν φορὰν εις την όχθην ενός μικροῦ ποταμοῦ. Έτρεχε κ' έγλυστρουσε τὸ νερό, φωτεινὸ και καθαρό σαν κρυστάλλο επάνω στην κοίτην, που ήτο στρωμένη με λεπτήν άμμον, ανάμεσα στα δύο όχθας, όπου ήσαν φυτρωμένα ώραια λουλουδάκια.

Και ο φλοισβός του νεροῦ εκρυφόλεγε λόγια παράξενα εις τὸν νέον:

— Σήκω και πήγαινε να έργασθής και να δράσης, και να έρχεσαι έπειτα, κάθε βράδυ, έδω. Και άμα έρχεσαι τὸ βράδυ, να παίρνης ένα χαλίκι, και να τὸ πετάς στο ρεύμα. "Αν τὴν ήμέραν εκάμες έργα άνομα και κακά, τὸ ρεύμα θα πέρνη τὸ χαλίκι αν εκάμες έργα καλά και δίκαια, τὸ χαλίκι θα κατεβαίνη εις τὸ βάθος τοῦ νεροῦ, κ' εκεί θα μένη δια να μαρτυρῆ αιώνια εις τὸν κόσμον τὰ καλά σου έργα.

Ο νέος υπήκουσε εις τὰ μυστηριώδη λόγια τοῦ ποταμοῦ. Και χρόνια πολλά, όλα τὰ γοργότερα τῆς νεότητός του χρόνια, ήρχετο κάθε βράδυ εις τὴν όχθην και ήκουε το «πλούφι!» που εκάμνε τὸ χαλίκι, όταν αὐτὸς τὸ έπετοῦσεν εις τὸ νερό. "Ένας κύκλος με πολλοὺς γύρους φαίνετο και γρήγορα έσβυνε, — και η πέτρα ποτε δεν φαίνετο να κατεβαίνη έως τὸν βυθόν. Ο νέος δεν εφρόντιζε πολὺ—πολὺ να ιδῆ τί είνετο η πέτρα. Έκαμνε τὸ καθήκόν του, και δεν τὸν έμελε δια τὰς συνεπείας. . .

"Ηλθαν όμως κ' επέρασαν τὰ χρόνια, ήλθε τὸ γήρας, και ο άνθρωπος αὐτός, γέρον πλέον, ήρχισε ν' ανησυχῆ δια τὰ χαλίκια των καλών του έργων, δια τὰ χαλίκια, τὰ όποια, καθως τοῦ ελεγεν η συνειδήσίς του, έπρεπε να εί-

χαν μείνη επάνω εις τὴν άμμον τοῦ ποταμοῦ.

"Επήγε κ' έσκυφεν επάνω στο νερό, αλλά τὰ γεροντικά του μάτια, αδυνατισμένα πλέον, δεν ήμπορέσαν τίποτε να διακρίνουν. Έφώναξε τὸς γείτονάς του, οί όποιοι ελεγαν πὸς είχαν καλλίτερα μάτια, και αὐτοί, όλοι σύμφωνοι, τὸν έβεβαίωσαν ότι χαλίκια δεν υπήρχαν, ότι τὸ ρεύμα τὰ είχε παρασύρη όλα.

"Απὸ τὴν στιγμήν εκείνην, η άγωνία εκυρίευσε τὴν ψυχὴν του, έπροσπάθησε να διατηρῆσθη καθαρά τὰ χέρια του, να κάμνη μόνον τὸ καλόν, — αλλά η αμφοβολία τώρα δεν τὸν άφινε να διακρίνη αν πραγματικῶς εκάμνε τὸ καλὸν η ενόμιζεν ότι τὸ εκάμνε. "Επήγαινε κ' επετοῦσε τὸ χαλίκι του κάθε βράδυ, αλλά τὰ χαλίκια, παραπολὺ ελαφρὰ τώρα, όσον βαρεία ήτο η συνειδήσίς του, δεν ήμπορούσαν να νικήσουν τὸ άνίκητον ρεύμα τοῦ ποταμοῦ.

Και οί άνθρωποι, έδλεπαν τὴν άγωνίαν του, κ' έγελουσαν μαζί του, όταν τὸν έδλεπαν να σκύβη, με δάκρυα στα μάτια, να βλέπη τὸ νερό.

"Ητο ἀηλιτισμένος πλέον, όταν η σθάνθη ότι επλησίαζεν ο θάνατός του. Τότε, από τὸ χέρι του που έτρεμεν, εξέφυγεν η τελευταία πέτρα κ' επεσεν εις τὸ ρεύμα.

Άμέσως ανέδρασαν τὰ νερά, και ο έτοιμοθάνατος γέροντας ειδη να φεύγη η άμμος και έμφανίζεται, μέσα στα φωτεινά και τὰ καθαρώτατα νερά, ένας σωρός από χαλίκια και πέτρες τὸσον μεγάλες—ώστε οί γείτονες και όλοι οί άλλοι άνθρωποι τὸν εμακάρισαν και είπαν:

— Εἴθε να έχωμεν και ημεῖς, τὴν στιγμήν που θα τελειώνη η ζωὴ μας, τὸσους πολλοὺς μάρτυρας των καλών μας έργων!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΫ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
[Τὸς Διάπλων, φύλλον 12, σελ. 94].

Πόσοι ποιηταί! Καμμιά εκατοστή έλαβαν μέρος εις αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν, και οί περισσότεροι έστειλαν ποιήματα καλά η υποφερτά.

Ο "Αριελ και ο Αιθήρ έστειλαν τὰ καλλίτερα. Εἰς τὴν αρχὴν εσκέφθηκα να τοὺς θέσω εντός Διαγωνισμοῦ, — ο "Αριελ μάλιστα μὸς τὸ εζήτησε και μόνος του, — δια τὸν λόγον ότι και οί δύο είνε ήδη γνωστοί ως μικροί ποιηταί, κ' εδημοσίευσαν ποιήματα με τὸνομά των εις εφημερίδας και περιοδικά, και ο μὲν "Αριελ εδημοσίευσεν ποίημα με τὸνομά του, ως συνεργάτης πλέον, και εις αὐτὴν τὴν Διάπλων, ο δὲ Αιθήρ εβραβεύθη εις προηγουμένον ποιητικὸν Διαγωνισμόν.

"Αλλ' η άμχανία εις τὴν όποιαν θα εδρισκόμην, αν οί δύο αὐτοί αποκλείοντο, μ' εκάμνε να μη τὸν αποκλείσω. Τὰ "Ηλιοθασιλέματα" του είνε άσυγκρίτως άνωτερα από όλα τὰ άλλα. Έπειτα δὲ από αὐτοὺς έρχονται

καμμιά δεκαριά, όλοι και οί τὸσον ισόδυναμοι πὸς δὲν θα ήξευρα εις ποῖον να θέσω τὸ πρώτον Βραβείον. Η συμμετοχὴ τοῦ "Αριελ εις τὸν Διαγωνισμόν αὐτὸν λβα εὐτυχῶς ένα πολὺπλοκὸν ζήτημα. Έπειτα ο "Αριελ, ἐπὶ τὸσα ετη συνδρομητής μου, δεν ετυχε ποτε να πάρη Α Βραβείον. "Ας τὸ πάρη λοιπὸν σήμερα και ας ήσυχάσῃ—έπως ήσυχάω κ' έγώ.

Δεύτερος έρχεται ο Αιθήρ και τρίτος— αλλά τοὺς βλέπετε εις τὴν Απονομήν των Βραβείων. Δύο μόνον αποκλείονται: ο Διανθρος, ο όποιος έστειλε μίαν μεταφρασιν ποιήματος τοῦ Οδηγῶ, δλωξεδιόλου παρὰ τοὺς θρους, και ο Βωμός τῆς Έλευθερίας, ο όποτος ενενευσθη παραδόξως να γράφῃ εν άστειον ποίημα και μάλιστα... πολιτικοσατυρικόν. Εἰς πολλὰ μέρη είνε εζυπνον και γελα κανεῖς με τὰ άπρόσπτά του. "Αλλά τὸ τοιο ποίημα δεν εζήτησα, είνε και αὐτὸ έξω τοῦ σκοποῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ μας.

Κρίσεις λεπτομερεῖς δεν είμπορώ να γράψω δια τὸσα πολλὰ ποιήματα. Θα ήθελα στήλας δλοκλήρους. Περιερίθητε λοιπὸν εις τὴν άπονομήν των Βραβείων.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: "Αριελ [20 ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αιθήρ [15 ε].
— Θῆμα τοῦ Φθόνου [12 ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πάξ [14 ε].
— Σανθὸ Διαβολάκι [11 ε]. — Ζήτω η Μακεδονία [10 ε].

Α' ΕΠΙΑΙΝΟΣ (από [8 ε] εις έκαστον.)
Πολικός "Αστήρ. — Βενιαμίν ο Δέσπης. — Πτερωτόν "Ονειρον. — Αταξίς τοῦ "Απειρον. — Αμύμητος Γελοτοποιός. — Αντίβας ο Καρχηδόσιος. — Ισοτεφές "Αστν. — Δικέφαλος "Αειτός. — Άδρα τὸ Βεργίον. — Αροσόλοστον Λυκανγές. — Έλληνικός Παιάν. — Γλυκὸ Φιλάκι. — Δούμισσα των Σαλώνων. — Υπερ Πατρίδος.

Β' ΕΠΙΑΙΝΟΣ (από [5 ε] εις έκαστον.)
Αιδέριον Πλάσμα. — Λακωνισμένο Τριαντάφυλλο. — Πολυθέλητρος Νεότης. — Δευκοκύμαντος Αιγιαλός. — Εθνικὸν Λάβαρον. — Ωραία Τουρλίς. — Αιγυπτιακὴ Βανάνα. — "Ομηρος. — Σήμα τῆς Διαπλάσεως. — Διαβατικό Περιστοράκι.

Γ' ΕΠΙΑΙΝΟΣ (από [3 ε] εις έκαστον.)
Αγνωστός Πόθος. — Φεγγαροπαῖδο. — Δεσφικὸν "Ανθος. — Αλώπηξ τῆς Μυτιλήνης. — Ποιητὴς τοῦ Παρωσοῦ. — "Ονειρον τῆς Πατρίδος. — Μάρτυς τῆς Έλευθερίας. — Βασιλεὺς τῆς Έσθμῶν. — Ναυτοπαῖς τοῦ Σουρκοῦφ. — Υγιὸς τῆς Έλευθερίας. — Έμφεγάδα. — Έλπίς τοῦ Μέλλοντος. — Έλευθέρια Έλλάς. — "Ονειροπόλις τῆς Δόξης.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (από [2 ε] εις έκαστον.)
Παλλός. — Έλευθερίας Παρθένος. — Έαρινὴ Έσπερά. — Έλληνικὴ Έλευθερία. — Έλληνικὸν Θάρος. — Σπῆρο Μογάρο. — Κωνσταντίνος ο Μέγας. — Μικρός Ποδηλάτης. — Άνθος τῆς Έλευθερίας. — Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου. — Μικρός Κεφαλήν. — Ιπποτίες των Λευκῶν "Ορέων. — Θεοισιανός. — Φαληγικός Φλοισβός.

Εἰς Άλλην θέσιν δημοσιεύεται τὸ βραβευθὲν ποίημα τοῦ "Αριελ και εις τὸ προσεχὲς φύλλον θα δημοσιευθῆ τοῦ Αιθήρος ἴσως και κανὲν άλλο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

[Τὸ βραβευθὲν ποίημα τοῦ Διαγωνισμοῦ.]

Τάγερι άρνάδων που γυρνοῦν στη στάνην ήχο φέρνει, Κι' ο ήλιος φεύγει βασιλιάς και προς στη δύση γέρνει Τὸ πέλαο τις άναλαμπές του ήλιου αντιφεγγίζει, Και χιλιά μύρια χρώματα στον οὐρανό χαρίζει.

Και μεσ' τὰ οὐράνια (θάλασσα που χρυσοκυματίζει), Ξανοῦλα κάθε του βουνοῦ όραχούλα να φλογίζει, Άγοσί μάσπη φροεσιὰ τὸ βήμ' άργὸ να παίρνη, Κι' αἰτι που τάρμα ξωτικιάς ξανθομαλλούσας σέρνει.

Τραγοῦδια μεγαλόπρεπα τὸ κύμα προς τὰ οὐράνια Ὑψώνει και τὸν ήλιο ὕμνεϊ. Κ' οί λευκές, τὰ πλατάνια, Τὸ κάθε δέντρο τῆς λογγιάς με μιά λαμπάδα μοιάζει.

Ο ήλιος φεύγει γέρωντας κατὰ τὴ δύση λάμπει Κι' αστράφτει δλόγυρά του εσείς, ὦ όράματα κ' ὦ θάμψη! Και η νύχτα φτάνει άργά, σιγά, τὴν πλάσην άγκαλιάζει.

ΑΡΙΕΛ, ετών 15.

ΟΔΙΓ' ΑΠ' ΟΔΑ

Η ειλκιρίνεια ενός αὐλικού

Μίαν φορὰν έπαζε τάβλι με ένα αὐλικόν του ο βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΑ' τῆς Γαλλίας, και δεν εφάνη εις τὸ τέλος καθαρά αν ειχε χάση η καρδίη. Οί άλλοι αὐλικοί που ήσαν παρόντες δεν έτολμούσαν ν' αποφανθοῦν. Έκείνη τὴν στιγμήν εισηρχετο ο κόμης Γραμμίων.

— Έλάτε, κόμη, να μάς κρίνετε, τῆς είπεν ο βασιλεὺς.

— Μεγαλειότατε, σείς είσθε ο χαμένος! απήνησεν ο Γραμμίων.

— Και πὸς αποφαίνεσθε άμείσως εναντίον μου, χωρίς ν' ακούσετε πρώτα περί τίλος πρόκειται;

— Δεν νομίζετε, Μεγαλειότατε, ότι και μόνον αμφοβολία αν υπήρχε, όλοι αὐτοί έδω οί κύριοι θα εφώνάζαν ότι εσείς εκαρδίσατε, χωρίς διόλου να διστάσουν;

Τὸ κακό γράμμα

Ο Γαλλος εδδβας Φλερύ, οικοδιδάσκαλος τοῦ βασιλεὺς Λουδοβίκου ΙΑ', όταν ο βασιλεὺς οστος ήτο άκόμη παιδί, δεν ήμποροσε διόλου να διαβάσῃ τὸ γράμμα—πολὺ δυσανήγνωστον γράμμα δημολογουμένως—τοῦ δουκὸς Βιλλερουά, ο όποτος ήτο παιδαγωγός του βασιλεὺς.

— Χάρην τῆς υπολήψεως και των δύο μας, είπε μίαν ήμέραν ο εδδβας εις τὸν δουκί, παύσατε να μὸς γράφετε, δια να μὴν εδρη άφορμὴν και λέγει η αλλη, η κοινωνία και ο κόσμος όλος, ότι ο βασιλεὺς θα μείνη άγράμματος, διότι τάχα έχει ένα παιδαγωγὸν που δεν έξερει να γράφῃ και ένα οικοδιδάσκαλον που δεν έξερει να διαβάσῃ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο καθηγητὴς προς τὴν Κινέζικη Κοσίδα, η όποία κλαίει:

— Στενοχωρίζαι λοιπὸν που έρχεσαι στο σχολείο;

— "Οχι που έρχομαι, οὔτε που φεύγω, αλλά στενοχωρίζαι που μένω! άπαντῆ η Κινέζικη Κοσίδα.

Έσπάλη υπό τοῦ Μέλλοντος Διπλωμάτου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΕΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ο Σύλλογος «Έλληνισμός» [2ε] ανένεωσε και δια τὴν τελευταίαν τριμηλίαν τὴν συνδρομὴν τοῦ ὑπ' αριθ. 4 συσταθέντος άπόρου. Ο δὲ Σύλλογος «Αμιλλαν» [2ε] ενέγραφε τὸν ἴδιον δια τὴν α' τριμηλίαν τοῦ 1907. Εἶχε εις τοὺς καλοὺς Συλλόγους, τοὺς όποιους εὔχομαι να μιμηθοῦν και άλλοι.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΣΠΕΡΙΔΑ

Πρώτος-πρώτος μου εδήλωσεν ότι άσπάζεται τὴν ιδέαν τοῦ Αιθήρος και είνε προθυμότετος εν συνεργασθῆ ο φίλος μου Π. Κ. Παπαισώνης. Έπειτα έλαβα ένα ώραιον γράμμα από τὴν Εὐδοξίαν Χ. Βαρδακίου, η όποία μου υπόσχεται τὴν σύμποαξιν αὐτῆς, των αδελφών της και των εξαδύλων της, (βιολί, πιάνο, απαγγελία, παράστασις κτλ.) Έπειτα μου γράφει: «'Εδῶ εις τὰς Άθήνας έχομεν φίλας και φίλους, οί όποιοι εἰμαι βεβαιοτάτη ότι θα δεχθοῦν άμείσως μόλις έλθωμεν εις συννοήσεις. Μία απλή ὄθησις χρειάζεται. Η άγαπητὴ Μιράνα π. χ. παίζει τὸσον ώραία πιάνο και απαγγέλει επίσης όσαία. Εἶνε δυνατόν να μάς άνηθῆ; Ο "Αριελ, οί αδελφοί Πολίτου, ο Μέλλον Διπλωμάτης, ο Αιθήρ και όλη αὐτὴ η παρέα είνε δυνατόν να μη δεχθοῦν να παραστήσουν ένα δραματάκι η μίαν κωμωδίαν;»

Τωόντι, ο πυρὴν ενός θιάσου ερασιτεχνών είνε ήδη σχηματισμένος, διότι απ' όλους τοὺς άνωτέρω—και από άλλους ακήρη, —ύπάρχουν προφορικὰ δηλώσεις συμμετοχῆς, εκτός των αδελφών Πολίτου, οί όποιοι ανεχώρησαν εζ Αθηνών. Τώρα περιμένω και άλλας δηλώσεις. Νά, αὐτὴν τὴν στιγμήν έλαβα και από τὸν Αργυροτόξον Φοῖβον.

Φοβερά πράγματα ήλθε και μὸς είπε τὸ πολυάκι μου. "Ένας φίλος μου—τοῦ όποίου δεν θέλω να είπω τὸ ὄνομα, —απερίφητος εις τὰς εζετάσεις, και, απερίφητος... και ξευρετε διατί; αδια τὴν άμείλιαν του, τὴν σκαίωτητα, τὴν κακὴν συμπεριφορὰν, τὴν αὐθάδειαν του προς τοὺς μεγαλητέρους. Και η δυστυχισμένη του μητέρα κλαίει, κλαίει που έχει τὸ τοιο γυιό.»

Α! τί φοβερὸν πράγμα τὰ δάκρυα τῆς μητέρας! Ο φίλος μου τὸ συνησθάνθη και άπεφάσισε να κάμνη τοὺς γονεῖς του να χαροῦν. Θα κόψη όλα του τὰ ελαττώματα και τοῦ χρόνου θα είνε πρώτος. Θα τὸ ιδῆτε!

Τώρα με τὰς διακοπὰς, η ζωὴ τοῦ Λευκοκυμάντου Αιγιαλοῦ (αὐτὸς επήγε καλὰ εις τὰς εζετάσεις του εκτός... τῆς Αλγέβρας) θα είνε ὕπνος και Διάπλασις. Αλλά και τὸ ξεσπάσμα τοῦ θα δώση και δι πάρη. «Δρόμος + ξεσπάθωμα Χ ταξίδι + ξεσπάθωμα Χ περιπατος + ξεσπάθωμα = 1000 φύλλα.» Σωστός ο λογαριασμός, αλλά ο ὕπνος πρέπει να ελατθῆ.

Τὰ ζητήματα, Μισοκακόμοιρε, σου εφάνησαν εύκολα διότι είχες μελετήση. "Ας μη

εμελετοῦσες, και θα έδλεπες αν θα έλυες και τὸ εύκολώτερον!

Εἰς τοῦτο έχεις άδικον, Μέλλον Διπλωμάτα, ότι τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα που περιφρονεῖς είνε πολὺ εζυπνότερον από τὸ άλλο, και κατὰ προτίμησιν αὐτὸ θα δημοσιεύσω. Ναι, είνε αληθές ότι συ μὸς στέλλεις και συχιά και πολὺ καλὰ Παιδικὰ Πνεύματα δικαίως λοιπὸν σ' επωνόμασαν... Παιδικοτυμματιστήν. Που είνε, κύριε, η φωτογραφία;

Τότε λοιπὸν μετὰ τὰς εζετάσεις, Γυμνάσιον Μυτιλήνης, μὸς τὰ γράφεις όλα. Χαίρω πολὺ που ενήσχες τὸσον καλὰ και τὸσον βαθεία τὸν σκοπὸν τοῦ περιοδικοῦ μας, και αναγνωρίζεις όλα τὰ ὠφελήματα που έχεις από αὐτό.

Έν τοιαύτη περιπτώσει, "Ονειροπόλις τῆς Δόξης, η συμμετογὴ σου θα περιορισθῆ εις τὴν τοῦ ἀπλοῦ θεατοῦ. Αλλά μήπως δεν είμπορεῖς να μάς βοηθήσης και διαφορητικά; να προτρέψης π. χ. τὰς φιλικὰς σου οικογενείας να έλθουν και να διαθέσης οὔτω εἰσιτήρια; —Ναι, αν θα γίνη η παράστασις, θα ενεργήσω να μάς δοθῆ για μιά βραδυά εν των θερινών θεάτρων.

Δεν είνε δυνατόν να μὸς έγραψες και να μη σου απήνησας, Γλυκεία "Ανάμνησις, εκτός αν δεν έλαβα τὴν επιστολήν σου. Χαίρω πολὺ δια τὴν φίλιαν σου με τὴν Ιωάνναν Δάρα.

Σου έστειλα τὸ βραβείον, Στανραετῆ. Μάθε ότι ο κ. Φαίδων, ο όποιος σ' εγχαρίσκει δια τὰς εὐχὰς, επίστρεψε τὴν ιδίαν εβδομάδα από τὴν πατρίδα του. Ηὸς καιρός δια διακοπὰς!

Συμφωνῶ με ὅσα γράφεις. Ποιητὰ τοῦ Παρωσοῦ, και σὺ εστειλα τὸ βραβείον σου. Δια τὴν πτωγείαν σου πρέπει να εἶσαι υπερήφανος και εις τὰ πειρακτικὰ λόγια άπαντῆς με ὕψωμένον μέτωπον. Σὺ μὸς ήμέραν, εργαζόμενος εντίμως, θα πλουτήσης. Νά ιδούμε όμως τί θα κάμουν και αὐτοί που σε πειράζουν! Διότι η συμπεριφορὰ των δεν υπόσχεται πολλά...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδδδν ψευδώνυμον εγκρίνεται η ανανουθη αν δεν συνοδεύεται υπό τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ εγκρινόμενα η ανανουσηνα ισχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. "Όσα συνοδεύονται από α, ανήκουν εις άνόμα, και ὅσα από κ, εις κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Κάκρη, κ. (Ε. Θ.) Μαρομητ Γαρδέλια, κ. (Α. Μ.) Στέφανος Έλευθερίας, α. (Ι. Μ. Μ. Χάρτην Λύσεων εστειλά) Φροδοῦν "Ονειρον, α. (Ι. Ν.) Έλληνικὸν Κάλλος, α. (ι) Μικρός Ναυπηγός, α. (Θ. Β.) Σχορμιάς, α. (αὐτὸ εζέλεξα, και χωρὶς αρχικά, κατὰ τὴν επιθυμίαν σου) Ναθαρχος των Ασανάων, α. (Γ. Τ. αὐτὸ ήτο τὸ ὠραιότερον.) και Καρναῖς, κ. (ι).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουιν μόνον οί έχοντες ψευδώνυμον ισχόν δια τὸ έτος τοῦτο, προς έχοντας ψευδώνυμον επίσης ισχόν δια τὸ έτος τοῦτο. Προτάσεις με ὄνοματα, η με ψευδώνυμα κατηχημένα, δεν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ Μυστικά επιθυμοῦν ν' ανταλλάξουν: ο "Αριελ, με τὸ Ισοτεφές "Αστν. — η Μπουμπουλίνα με τὴν Ἰδιότροπον Σανθοῦλαν, Περισπαστὴ Τραγοιδιστήν, Δροσολουομένην Χρυσανθήν, Παρηγορον "Αγγελον και Πάξ. — τὸ Κάτος - Βροστό με τὴν Ημιόλοστον Προαίαν, Ειραγομένην και Νύνα τῆς Καστέλλας. — η Ροδία με τὴν Ωραίαν Τουρλίδα, Έλληνικὴν Σημαίαν, Σήμα τῆς Διαπλάσεως και Δευκοκύμαντον Αιγιαλόν. — ο Βωμός τῆς Έλευθερίας με τὴν Νηγοῦδα τοῦ Αμυροῦ, Παλλάδα, Κυβριαν Σναγοφαλόστραν, Αγκυραν τῆς Σωτηρίας και Δάτριδα τοῦ "Οραίου. — ο Ιπποτίες τῆς Ομιχλῆς με τὸν Φαληγικὸν Φλοισβόν, Ανθισμένην Πορτοκαλλιαν και Έλληνικὴν Φουοσανέλλαν. — τὸ Μύρον τῆς Καρδίας με τὸν

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Κινητόμετρον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ: Ἔτησις φρ. 8, — Ἐτήσιος φρ. 10, — Ἐβδόμητος > 4,50 Ἐβδόμητος > 5,50 Ἰουλιανός > 2,50 Ἰουλιανός > 3, —

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδων ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν.

Περίοδος Β' — Τόμος 13ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἰουλίου 1906

Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 31

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια).

Ἄφηκε λοιπὸν ὁ τρομερὸς θαλασσοπαῖς, μετ' οὐρίον τὸν ἀνεμὸν, μετ' ἀπληκτικὴν ταχύτητα, καὶ ἔφθασε οὕτω εἰς ἀπόστασιν μικροτέραν τῶν 100 μέτρων ἀπὸ τὴν Βασιλίαν Ἐλισάβετ, γὰρ κανεὶς νὰ τὸν ἴδῃ.

Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ σκοπὸς τοῦ θωρακικοῦ ἔδωκε τὸ σύνθημα τοῦ ἀνδρῶν, ἐπυροβόλησε, καὶ ἡ πολεμικὴ ἔβρασις ἐσήμανεν εἰς τὸ ἀγγλικὸν πολεμικόν. Ὁ Σουρκούφ, προδρόμων τὴν

σφαίρας εἰς τὸ σκάφος τοῦ ἡ Βασιλίαν Ἐλισάβετ ὄχι μόνον εἶχε χάσῃ τὸν ἴστυν τοῦ ἐπιδρόμου, ἀλλὰ εἶχε καὶ τὸ πηδάλιον τῆς εἰς συντρίμματα. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ καταδρομεὺς εἶχεν ἐπαναπλεύσῃ πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ εἶχε συναντήσῃ τὸν Ἰάκωβον, ἐκπληκτικὸν διὰ τὸ κατόρθωμα.

— Λοιπὸν: τῷ εἶπεν, ἐνῶ οἱ ναῦται τοῦ ἐγελοῦσαν μετ' ἡν καρδίαν των, δὲν νομίζεις ὅτι καλὰ τὰ καταφέραμε; Νὰ τοὺς τώρα ποὺ βομβαρδίζονται μετὰ τῶν, καὶ πάει καπνὸς... Δὲν θὰ μᾶς μείνῃ ἄλλη ἐργασία παρὰ νὰ μαζεύσωμεν τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς τραυματίας των.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο τρομακτικόν. Τριάντα ἄνδρες ἔπεσαν ἐπὶ ἐπιδρόμος, κομματιασμένοι, ἔπεσαν ἐπάνω εἰς τὸ ἐπίστεγον τῆς πρύμνης. Καὶ ἡ σύγχυσις ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος.

— Πῦρ! διέταξεν ἐν ἀπελπιτικῶν ὁ κυβερνήτης Πέτερσων.

Ἦτο πολὺ ἀργά. Ταχύς ὡς κεραυνός, ὁ Βουκόλας εἶχε διατῆ. Τὰ κανόνια τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τοῦ ἐκεραυοβόλησαν τὸ Κέντ τοῦ ὁποίου τὸ πλήρωμα μόλις εἶχεν ἐξυπηγήσῃ.

Ὁ ἀντιπροβολισμὸς τῶν ἀγγλικῶν πλοίων δὲν ἐπέτυχε παρὰ αὐτὰ τὰ ἴδια καὶ, κατὰ τὰς δύο ὑπολειπομένας ὥρας τῆς νυκτός, τὸ Κέντ καὶ ἡ Βασιλίαν Ἐλισάβετ ἀντεπευροβόληθησαν μετ' ἡλιθίαν μανίαν. Κατὰ τὴν αὐγὴν, ἀντελήφθησαν τὸ φρικτὸν λάθος των καὶ ἔπαυσαν τὸ πῦρ.

Ἄλλοίμονον! Ἡ σύγχυσις ἐκείνη ἔφερε μεγάλην κατάστροφον. Τὸ Κέντ εἶχεν εἰκοσι

Ἐγελοῦσε καὶ ὁ ἴδιος μετ' ἡν ἐπιτυχίαν τοῦ στρατηγήματός του, ἐδείκνυε τὸ πλήρωμά του πλήρες καὶ τὸ πλοῖόν του ἀνέπαφον. Καί, ἀφοῦ διέταξε νὰ μοιρασθῇ διπλῆ μερίς οἴνου καὶ ρωμίου, ἐτσούγγρισε τὸ ποτήρι του μετ' ὄλους τοὺς ναύτας του καὶ εἶπε:

— Τώρα, ὄλοι νὰ πέσουν νὰ κοιμηθῶσιν! Ἀξίζει ἡ ἀνάπαυσις ἔπειτα ἀπὸ τὸσον κόπον, καὶ μένει ἀκόμη πολλὴ ἐργασία δι' αὐρίον.

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη ἀμέσως. Οἱ ναῦται ἄλλο δὲν ἤθελαν παρὰ νὰ κοιμηθῶσιν. Καί, ἐνῶ αὐτοὶ ἐπήγγαζαν εἰς τὰς ἀίθρας των, ὁ Σουρκούφ διέταξε νὰ καθαρευθῇ μίαν λέμβον τῆς Ἀγίας Ἄννας μετ' ἑξ κωπηλάτας, καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Ἰάκωβον, μετῆθ νὰ συγχάρῃ αὐτοπροσώπως τοὺς ναύτας τῆς Ἐλπίδος καὶ τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ὑποφέρει περισσώτερον ἀπὸ τὸ πῦρ τοῦ ἐξοχίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΕΓΕΡΣΙΣ

Ἀνέτειλε τέλος ἡ ἡμέρα, ἡμέρα φωτεινὴ καὶ ἀνέφελος, μετ' ὄρεον ἀεράκι, τὸ ὅποιον ἐμετρίαζε τὴν φλόγα τοῦ καύσωνος.

Ἡ ὄρα τῆς ναυμαχίας εἶχε σημάνη. Εἰς τὴν παραλίαν τῆς νήσου, οἱ αἰχμαλώτοι, μετ' ἡν λαϊθὴν Στάγγωπ ἐπὶ κεφαλῆς, εἶχαν συναθροισθῇ διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὰς περιπετείας τοῦ δράματος. Ὄλην τὴν νύκτα εἶχαν μείνῃ ἀγρυπνοὶ, γεμάτοι ἀπὸ ἀγωνίαν, ὅσον ἤκουαν τὸν κρότον τῶν πυροβόλων. Εἶχαν ἴδῃ τὴν θάλασσαν νὰ φωτίζεται εἰς τ' ἀνοικτὰ μετὰ τὰς ἀστράπας τῶν ἐκπευρο-

«Τὰ κανόνια ἐσφενδόνισαν τοὺς κεραυνούς των...» (Σελ. 241.)

Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης, Ρεμβάδην Μανουράτην, Πολυπαθῆ Ὑπαρξίν καὶ Ὑπερ Πατρίδος. — ἡ Κόρη τοῦ Διὸς μετ' ἡν Ἐλικωνιάδα Παρθένον, Μαρομένην Γαίαν, Δύραν τοῦ Ὀμήρου, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα καὶ Ἐσπερινὸν Ρεμβασίον. — ὁ Γαλαξίας μετ' ἡν Κουρούτιον, Ἄνθος τῆς Ἐλευθερίας, Ροδίαν, Ἀπτερον Νίκη καὶ Λάτριον τοῦ Ὀραίου. — Ἀντίβας ὁ Καρχηδόσιος μετ' ἡν Μιραίου, Ἀμύμοντον Γελοῦσιον, Πάξ, Ἰωάνναν Δάρι καὶ Δικηρόρον τῆς Νεολαίας. — ὁ Μισοκακόμοιρος μετ' ἡν Ἡλιόλουτον Πρωίαν. — ὁ Περσίδουλος μετ' ἡν Δικηρόρον τῆς Νεολαίας, Μέλλοντα Διπλωμάτην, Ἐθνομὸν Ὀνειρον, Αἰθέρα καὶ Σανθὸ Παρβολάκι. — τὸ Μέγα Ρεῦμα μετ' ἡν Ὑπερ Πατρίδος, Ζίαν καὶ Δούκισσαν τῶν Σαλώνων. — ὁ Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης μετ' ἡν Ὀνειροπόλον Θυραύτιδα, Ὀνειροπόλον Ψυχήν, Ὀνειρον τῆς Πατρίδος καὶ Ὀνειρον Παρθένον. — ἡ Γλυκεῖα Ἀνάμνησις μετ' ἡν Ὀρεάδα τῆς Χίου. — τὸ Δαιμονομένο Τριαντάφυλλον μετ' ἡν Περσίδην Καρδίαν, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα, Σανθὸ Παρβολάκι καὶ Νυκτοκόρακα. — ὁ Μικρὸς Σουλιάτης μετ' ἡν Ρέαν Σιλβίαν καὶ Ὀλυμπιονίκην. — ἡ Ἀπταιωρίς μετ' ἡν Νηρηίδα τοῦ Ἐδρίπου, Φίλην τῶν Ζώων καὶ Διακριθείσαν Ἀρσαϊτιάδα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀγνήν Καρδίαν (κάποια παρεξηγήσις θὰ συμβαίη, διότι ὁ Φρα-Διάβολος δὲν μένει εἰς τὰς Πάτρας. σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς νέας μας φίλης) Περσίδουλον (συμμερίζομαι τελείως τὴν γνώμην σου περὶ τοῦ Δικηρόρου τῆς Νεολαίας καὶ χαίρω ποῦ εἶσε φίλα!) Παληάτσον Μπελεργακόρ (πολὸν μ' ἐλύπησεν ὁ θάνατος τῆς καλῆς σου διευθυτριας) Γαλήνην (ἡ ἐπιστολὴ σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ. ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστᾷ δι' ὅσα γράφεις διὰ τὰ Διηγήματά σου) Μέγα Ρεῦμα (τὰς ἑλπίδας σου εἶνε ὀρθαί, θὰ τὸ ἴδῃς εἰς τὰ ἀποτελέσματα) Παντελὴν Γ. Β. (μόνον ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον: σὲ περιμένω) Φλοῖστον τῆς Θαλάσσης (ὄλα ἔγιναν) Νικόλαον Π. Τ. (τὰ ἔστειλα ἐκ νέου) Ἑλληνικὸν Πνεῦμα (πῶς; δὲν λαμβάνετε τὸ φύλλον τὴν ἴδιαν ἡμέραν μετ' ἡν Πτερωτὸν Ὀνειρον; εἰς τὸ ταχυδρομεῖον παραδίδονται διὰ μᾶζι.) Δαιμονομένο Τριαντάφυλλον (ὄχι, δὲν ἔλαβα ἀκόμη ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ στενοχωρῆσαι τὸσον δι' αὐτὸ) Μικρὸν Σουλιάτην, Γεράσιον Β. Ν. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Μαγεμένον Ἄνθος (τί ἔνοστι; μήπως ἔστειλες συλλογὴν διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων; τότε περιμένε νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά σου, διότι ἔλαβα περισσώτερας παρὰ ποτέ) Νεράϊδαν τῶν Ἀγραφῶν καὶ Ἀντίβαν τὸν Καρχηδόσιον (ναὶ βραβεῖα ἔστειλα.) Ἀπταιωρίδα (θὰ τὸ μῆθς ἀργότερα. τώρα δὲν ἔχεις καιρὸν νὰ στείλῃς ἄλλην; τί διαγωνισμὸν περιμένεις διὰ τὰς Ἀσκήσεις; ἔλθῃ σὲ 10 Ἰουλίου.) Ὀνειροπόλον Θυραύτιδα (ἔστειλα.) Γ. Χ' Γ. (ἔχει καλῶς) Ἄγγελον Ἀνεμόνιον (προσεχῶς περισσώτερα.) Ἀγγυρότοξον Φοῖβον, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσα ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 Ἰουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!
Ἀσφαλίσατε τὴν ζωὴν σας καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων σας εἰς τὴν μεγάλην ἀσφαλιστικὴν εἰσαίτησιν "ΡΩΣΣΙΑ,"
Ἀσφάλεια: Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πυρός, δυστυχημάτων, μεταφορῶν, θαλάσσης ὕδατος.
Ἐγκατάστημα ἐν Ἀθήναις Ὀδὸς Σταδίου 21

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“
Βιβλία τεχνικά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.
Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.
Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.
Δουκίωμα Μικρῶν Μυστικῶν, Δέση 25 τετραδίων μετ' ἐξώφυλλον καὶ πίνακα φρ. 3,— Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,— Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,— Ἐκαστὸν τετράδιον φρ. 0,15
Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου φρ. 1,50.
Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50.
Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποίηματα) φρ. 1,50.
Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.
Παιδικὸι διάλογοι (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.
Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὅμοια φρ. 2,50.
Πρὸς ὁ Νικίον (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.
Ὁ Πυροπόλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.
ὑπερ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδεται φρ. 3,50. χρυσόδετ. φρ. 5.
Ὁ Φώτης. Ἐμμετρον Διηγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτίδου, φρ. 0,60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Αὐγούστου
[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεόν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φανέλλους, ἂν ἕκαστος ἀγοράσῃ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

368. Δεξιόγυφος.

Τὸνομα γράμματος ἀπλῶς εἶνε τὸ πρῶτον μέρος. Τὸ ἄλλο νάκουση εὐφραίνεται κάθε παιδί καὶ γέρος.
Καὶ ὅμως, ὅταν εὐρεθῶσιν τὰ δύο αὐτὰ ἐνωμένα, Μποροῦν νὰ κάμουν ἀσθενὴ εὐκόλως τὸν καθένα.

369. Τονόγυφος.

Ῥήματος βαρυτόνου. Τὸν τόνον ἂν κινήσῃ, Ἐν ὄνομα... μοιραῖον Ἐῦδος. Ἢ ἀσχηματισθῇ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλιανόλεως

370. Τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον μου ἀποτελεῖ Πρωτεύουσα ἑλληνικὴ. Πρόσεχε μήπως καρφωθῇ τὸ δευτέρον μου. Τὸ τρίτον μου σὲ θορυβεῖ, Τὸ τέταρτον μου συναίνει, Μοῖας δὲ ἀλφαβητικὴ τὸ τελικόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτιακῆς Βανάνας

371. Φύρδην-Μίρδην.

Κιδαία σάρδαις μου, ὑτὰ ξεῦται εἶδοῦ. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰπποκίου τῶν Λευκῶν Ὀρέων

372. Αἶνιγμα.

Μητέρα σου δὲν εἶμ' ἐγώ. Κ' ἐπὶ ἔγω ἦν φίλα. Μ' ἂν μ' ἀφαιρήσῃς ἕνα μὴ Μὴ μόνον μόνον τρία.
Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου

373. Λογοπαίγνιον.

Πότε, τρέχων τις, πηδᾷ ἀστρα; Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλπίδος τοῦ Μέλλοντος

374-378. Μαγικὸν γράμμα ἐξ ἀντιθέτων.

Νὰ εὐρεθῶσιν αἱ ἀντιθέτοι τῶν κάτωθι λέξεων, καὶ ἐξ αὐτῶν τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἕκαστος διὰ δύο ἄλλων, πᾶντα τὸν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσοι λέξεις: πορθητός, ἐρηγόροισ, χαρά, σύνθετος, θράσος.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικοῦ Γραμματισμοῦ

379. Συλλαβικὴ Ἀρμουςιγίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Κράτος: 1, Ἀρχαῖον ὄπλον, 2, Κάτοικος γῶρας ἑλληνικῆς, 3, Πόλις τῆς Γαλλίας, 4, Ἄθος τοῦ ἀγροῦ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποντιακῆς Ἀθῆας

380. Ἑλλειπτοσύμφωνον.

η-ααία-εαί-η-ααία
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νηρηίδος τοῦ Ἐδρίπου

381. Γρίφος.

Ἡβη
νι γ' νι τι φρ. τι 3ς
νι ολ νι τι τι
νι τι τι
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θερισσανοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 21.
242. Ἀστραπὴ (ἀστρα, πῖ.) — 243. Βοῦδας (Βοῦ, δᾶς.) — 244. Γαλλία.
245. ΑἰΓΙΟΝ ἢ + (Σινᾶ—νᾶ=) αἶ+ ΑἰΣΙΟΣ (δᾶς—σᾶς=) δ+ (Πᾶ- ΚΥΑΝΟΥΝ (δᾶς—γᾶ=) δᾶς=Η- ΠΕΡΣΕΥΣ ΣΙΟΔΟΣ.—247. Τράγος, Τάγος, πᾶγος, πᾶγον, πᾶγων, ἄγων, ἄγω, ἄξω, ἔξω, εἶ, αἶξ.—

248. Διὰ τῶν Ε, Ι: Ἐλαία, εἰσω. σελᾶ, ἀστῆρος, πᾶρος=εἰ=εἰ=Ἐριν μίσει.— 249. ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ (Σάμος, Σκιάθος, Πάρος, Κέρκυρα, Σικελία, Μῆλος, Δῆλος, Ἴος, Κῆσος.) — 250. Ἡ γλῶσσα ἀμαρτάνουσα τὴν ληθὴ λέγει. — 251. Ἄν με λύσῃς, εἶσαι εὐφρῆς, (Ἄν με λι-σ εἰς-εἰς ε φρ. η-εἰ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εὐχαριστῶ Ἐσπερινὸν Ἐσπεραν. Συγχάρω Αἰθέριον Πλάσμα διὰ βραβεῖον Ὀδίου καὶ Διαπλάσεως.—Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας (5' 110)

Συγχάρομαι Ἰδιότροπον Σανθουλιανὸν διὰ τὸ πρῶτον βραβεῖον τῆς.— Ἀντίβας ὁ Καρχηδόσιος, Νεράϊδα τῶν Ἀγραφῶν (5' 110)

Ἀνταλλάσσω γραμματισμὸν καὶ δεκάτην.—Panayotis Coustoullidis, à Trébizonde (Turquie). (5' 111)

Ἀσπάζομαι τὸν ἀγαπητόν μου Μέλλοντα Διπλωμάτην.—Ἑλλῆν Σημαιοφόρος.

Ἀποχαιρῶ ἐπὶ τῆ ἀναχωρήσει μου ἀπὸ κληρὸν τὸ Κράτος τῆς παιδριότητος.—Ἐθνομὸν Ὀνειρον (5' 112)

Ἐύχομαι καλὸν ταξίδι ἐς τὸ Ἐθνομὸν Ὀνειρον. Ἡ Τοτὸ θὰ ταξιδεύσῃ ἐπιταξί;—Μπερτιδουλος. (5' 114)